

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 4:

พระกิตติคุณโดยลูกา

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
กุ่มิหลัง	1
ผู้เขียน.....	1
มุมมองดั้งเดิม	2
ประวัติส่วนตัว.....	4
ผู้อ่านดั้งเดิม.....	6
เรโอฟีลิส	6
ผู้อ่านวงกว้าง.....	7
สถานการณ์แวดล้อม.....	8
วันเวลาที่เขียน	8
วัตถุประสงค์.....	8
โครงสร้างและเนื้อหา	9
จุดเริ่มต้นของพระเยซู	10
การประกาศถึงการกำเนิดและการประสูติ	10
การกำเนิด การประสูติ และวัยเด็ก	11
การที่ยอห์นระบุนิตัวตนของพระเยซู.....	12
การยืนยันสถานภาพพระบุตรของพระเจ้า.....	13
พันธกิจของพระเยซูในแคว้นกาลิลี	15
คำเทศนาที่นาซาเรธ	15
คำสอนและการอัศจรรย์.....	16
ยอห์นผู้ให้บัพติศมา	18
คำสอนและการอัศจรรย์.....	18
การเตรียมความพร้อมให้ 12 อัครทูต.....	18
การเดินทางของพระเยซูไปยังเยรูซาเล็ม.....	19
ธรรมชาติของการเป็นสาวก.....	19
ความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้น.....	21
สิ่งที่ต้องสละเพื่อการเป็นสาวก	22
ความมุ่งมั่นของพระเยซู	23
พันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็มและปริมณฑล	23
การที่พระเยซูถูกตรึงและคืนพระชนม์.....	25
การจับกุม การไต่สวน และการสิ้นพระชนม์.....	25
การคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์.....	25
ประเด็นสำคัญ	27
คำบรรยายเกี่ยวกับความรอด	28
พระเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด	30

อุทยานภาพของพระเจ้า	30
แผนการของพระเจ้า	31
พระบุตรของพระเจ้า	32
ผู้คนที่ได้รับความรอด.....	32
สรุป	37

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 4

พระกิตติคุณโดยลูกา

บทนำ

เมื่อหลายปีก่อน มีรายงานข่าวว่าคนกลุ่มหนึ่งติดอยู่ในอาคารสำนักงานที่กำลังเกิดเพลิงไหม้ จากนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งบุกเข้าไปในห้อง และทุกคนก็ทำตามคำแนะนำของเขาเพื่อความปลอดภัย เรื่องราวจากผู้รอดชีวิตหลายคน ที่มาจากหลายส่วนของตึกนั้นเปิดเผยให้เห็นว่าชายคนดังกล่าวเป็นตำรวจดับเพลิงอาสาที่บังเอิญทำงานอยู่ในอาคารหลังนั้น ถึงแม้เขาจะเสียชีวิตในกองเพลิง แต่เขาก็ได้ช่วยหลายคนให้รอดพ้นจากความตายที่ดูเหมือนไม่มีทางเลี่ยง

ยิ่งกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณท่านอื่น ลูกาบรรยายถึงพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ไม่ว่าเราจะตระหนักหรือไม่ก็ตาม มนุษยชาตินั้นได้หลงหายและสิ้นหวัง ปรากฏจากความช่วยเหลือหรือความหวังใด ๆ เราไม่มีทางหนีพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ แต่พระกิตติคุณลูกาเตือนความจำเราว่า ด้วยการสละพระชนม์ชีพของพระเยซู พระองค์ได้เสด็จมาช่วยเราให้รอด

นี่เป็นบทเรียนที่ 4 ในชุดบทเรียน พระกิตติคุณ และเราตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า “พระกิตติคุณโดยลูกา” ในบทเรียนนี้ เราจะสำรวจเพื่อการอ่านพระกิตติคุณเล่มที่สามในพันธสัญญาใหม่ด้วยความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้น และเพื่อประยุกต์คำสอนในพระกิตติคุณเล่มนี้กับชีวิตของเรา

เราจะศึกษาพระกิตติคุณโดยลูกาในสามขั้นตอน ขั้นตอนแรก เราจะพิจารณาภูมิหลังของพระกิตติคุณลูกา สอง, จะเป็นการสำรวจโครงสร้างและเนื้อหาของพระกิตติคุณเล่มนี้ และสาม, จะเป็นการศึกษาจุดสำคัญหลักบางข้อ เราจะเริ่มต้นด้วยภูมิหลังของพระกิตติคุณลูกา

ภูมิหลัง

เราจะสำรวจภูมิหลังของพระกิตติคุณลูกาโดยพิจารณาตัวผู้เขียน กลุ่มผู้อ่านดั้งเดิม และสถานการณ์แวดล้อม ในขณะที่ท่านเขียนพระกิตติคุณนี้ เราจะเริ่มด้วยการศึกษาตัวผู้เขียน

ผู้เขียน

ในเบื้องต้นนี้ เราควรกล่าวไว้ก่อนว่าพระกิตติคุณลูกาเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในฐานะเล่มแรกของชุดพระวจนะสองเล่ม โดยเล่มที่สองได้แก่ กิจการของอัครทูต ด้วยเหตุนี้ คำถามเกี่ยวกับผู้เขียนพระกิตติคุณลูกาจึงถูกพิจารณา ร่วมกับคำถามเกี่ยวกับผู้เขียนพระวจนะกิจการ ให้เราลองฟังบทนำของพระกิตติคุณลูกา ในลูกา 1:1-4

หลายคนได้ประมวลเรื่องราวต่างๆ

ที่ได้สำเร็จท่ามกลางพวกเรา ตามที่สืบทอดมาถึงเราจากบรรดาผู้ที่ได้เห็นกับตาตั้งแต่ต้นและเป็นผู้รับใช้แห่งพระวจนะ เนื่องจากข้าพเจ้าเองได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถี่ถ้วนมาตั้งแต่ต้น

จึงเห็นควรที่จะบันทึกสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเรื่องเป็นราวเพื่อท่านเฮอโอฟิลัสที่เคารพยิ่ง จะได้ทราบแน่ชัดว่าเรื่องต่างๆ ที่เรียนรู้มานั้นจริงแท้แน่นอน(ลูกา 1:1-4)

และเปรียบเทียบข้อความนี้กับบทนำที่คล้ายคลึงกันในกิจการ 1:1-2 ซึ่งกล่าวว่า:

เรียนท่านเฮอโอฟิลัส

ในหนังสือเล่มก่อนข้าพเจ้าได้เขียนถึงสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงเริ่มกระทำและสั่งสอน จนถึงวันที่ทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ (กิจการ 1:1-2)

บทนำทั้งสองนี้บ่งบอกว่าผู้เขียนได้เขียนถึงคนที่ชื่อเรโอฟิลัส และบทนำของกิจการอ้างอิงถึงหนังสือที่เขียนขึ้นก่อนหน้านั้น สิ่งนี้ทำให้นักวิชาการส่วนใหญ่สรุปว่าหนังสือเล่มที่เขียนขึ้นก่อนหน้านั้นก็คือพระกิตติคุณลูกานั่นเอง มีหลักฐานอื่นเช่นกันว่าลูกาเป็นผู้เขียนพระวาจาทั้งสองเล่มนี้ รูปแบบภาษากรีกในลูกาล้ายคลึงกับรูปแบบภาษากรีกในกิจการ แต่แตกต่างกันมากจากรูปแบบภาษาในพระกิตติคุณเล่มอื่น นอกจากนี้ ทั้งสองเล่มเน้นประเด็นสำคัญที่คล้ายคลึงกัน เช่น การที่พระกิตติคุณมีไว้เพื่อคนทั้งปวง งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฤทธานุภาพที่ไม่มีผู้ใดต่อต้านได้ตามพระประสงค์และพระวาจาของพระเจ้า และการบรรยายบ่อยครั้งว่าภารกิจของพระคริสต์คือ “การช่วยให้รอด” ดังนั้น ถ้าจะสันนิษฐานว่าผู้เขียนคนเดียวเขียนพระวาจาทั้งสองเล่ม แล้วเขาคือผู้ใด?

เราจะสำรวจมิติด้านผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สามในสองขั้นตอน ก่อนอื่น เราจะพิจารณามุมมองดั้งเดิมว่าพระกิตติคุณเล่มนี้ถูกเขียนโดยชายคนหนึ่งชื่อลูกา ต่อจากนั้น เราจะสำรวจประวัติส่วนตัวของลูกา เราจะเริ่มด้วยการศึกษามุมมองดั้งเดิมที่ว่าลูกาเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้

มุมมองดั้งเดิม

ในทางทฤษฎี พระกิตติคุณโดยลูกาถือเป็นหนังสือนิรนาม เนื่องจากไม่มีการระบุชื่อผู้เขียน แต่เรื่องนี้ก็ไม่น่าแปลกใจ ผู้รับคือเรโอฟิลัส ซึ่งรู้อย่างแน่นอนว่าผู้เขียนคือใคร ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นที่ผู้เขียนต้องระบุตัวตนของตนเอง อย่างไรก็ตาม มีแหล่งข้อมูลมากมายเกี่ยวกับตัวตนของผู้เขียน

มีหลักฐานอย่างน้อยสามอย่างที่ยืนยันมุมมองดั้งเดิมว่าลูกาได้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สามนี้ ประการแรก ข้อความจากส่วนอื่น ๆ อีกมากมายในพันธสัญญาใหม่ล้วนบ่งชี้ว่าลูกาคือผู้เขียน

พันธสัญญาใหม่บ่งบอกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สามใช้เวลาอยู่กับเปาโลในช่วงปีท้าย ๆ ของพันธกิจของท่าน เช่น ในพระวาจาของกิจการ บางครั้งผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์โดยใช้สรรพนามพหูพจน์บุรุษที่สาม คือ “พวกเขา” และในบางโอกาสก็ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง คือ “พวกเรา” บทบรรยายสุดท้ายที่ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งได้แก่กิจการ 27:1 ถึง 28:16 ซึ่งบรรยายการเดินทางของเปาโลไปสู่กรุงโรม

นอกเหนือจากนี้ จดหมายฝากของเปาโลบ่งบอกว่าลูกาเป็นหนึ่งในผู้ร่วมงานไม่กี่คนของท่านในช่วงเวลานี้ เช่น ใน 2 ทิโมธี 4:11 เมื่อความตายของเปาโลกำลังใกล้เข้ามา เปาโลกล่าวกับทิโมธีว่า “มีเพียง

ลูกาคคนเดียวที่อยู่กับข้าพเจ้า” ข้อมูลเช่นนี้มิได้พิสูจน์ว่าลูกาเขียนพระกิตติคุณเล่มที่สามและหนังสือกิจการ แต่ก็มีความเป็นไปได้สูงมาก

ประการที่สอง ต้นฉบับยุคแรกของพระกิตติคุณโดยลูกาก็ชี้ไปที่ลูกาว่าเป็นผู้เขียน

การระบุช่วงเวลาที่ยืนยันแก่นักเขียนนั้นเป็นศาสตร์ที่มีความซับซ้อนทางเทคนิคสูงจริง ๆ และจริง ๆ แล้วมีหลักฐานสามชนิดที่นักวิชาการใช้เพื่อระบุวันเวลาที่ต้นฉบับโบราณถูกเขียนขึ้น ชนิดแรก และจริง ๆ แล้วเป็นชนิดที่สำคัญที่สุด—ข้อนี้บางครั้งทำให้นักศึกษาแปลกใจ แต่ก็ยังเป็นข้อสำคัญที่สุด—ก็คือวิชาอักษรวิทยา อักษรวิทยาหมายถึงการศึกษาลายมือหรือการเขียนโบราณ “อักษรระ” หมายถึงหนังสือโบราณ และ “วิทยา” ได้แก่การศึกษา นั่นจึงหมายถึงงานเขียนโบราณ นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านอักษรวิทยาสามารถระบุเวลาอย่างเจาะจงได้ บางครั้งคลาดเคลื่อนแค่ภายในไม่กี่ทศวรรษ แต่ที่แน่ ๆ คือไม่เกิน 50 ปีหรือประมาณนั้น นับจากเวลาที่เอกสารถูกเขียนขึ้น เหตุผลก็เพียงเพราะว่าลายมือนั้นมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา บางครั้งระบบอักษรเองในแง่ของวิธีการเขียน ก็เปลี่ยนแปลงไป ลักษณะการเขียนของภาษานั้นเปลี่ยนแปลงแน่นอน และนี่คือเรื่องของอักษรวิทยา

ประการที่สองได้แก่กระบวนการวิเคราะห์ทางเคมีบางอย่าง ตัวอย่างก็มีการใช้คาร์บอน 14 เพื่อระบุวัน

เวลา หรือการทดสอบชนิดอื่น ๆ ซึ่งอาจทดสอบหมึก หรือหนังสือตัว หรือสิ่งใดก็ตามที่เอกสารชิ้นนั้นถูกบันทึกไว้ เพื่อพยายามระบุอายุของวัสดุที่ใช้เขียน น

วิธีที่สามที่จะระบุวันเวลาที่ต้นฉบับถูกเขียนได้แก่การศึกษาจากความเห็นหรือข้อความภายนอกที่ถูกเขียนไว้จริง ๆ พวกอาลักษณ์ที่ทำสำเนาต้นฉบับเหล่านั้นแทบจะไม่ลงวันที่ไว้ แต่จริง ๆ แล้ว บางครั้งพวกเขาจะเขียนหมายเหตุหรือความเห็นอะไรสักอย่าง ซึ่งจะช่วยให้เราระบุอย่างเจาะจงได้ว่าเอกสารชิ้นนั้นถูกทำสำเนาขึ้นเมื่อใด

ดังนั้นนี่คือสามวิธีที่แตกต่างกันที่เราใช้เพื่อระบุวันเวลาที่ต้นฉบับถูกเขียนขึ้น

—ดร. มาร์ค สเตราสส์

ต้นฉบับเก่าแก่ที่นำเชื่อถือได้ที่สุดฉบับหนึ่งของพระกิตติคุณลูกาได้แก่ “ปาปรัสหมายเลข 75” ซึ่งมักเรียกกันว่า “พี-75” ต้นฉบับนี้ถูกระบุว่าเขียนในช่วงคริสต์ศักราช 180 และประกอบด้วยเนื้อหาของพระกิตติคุณเล่มที่สามมากกว่าต้นฉบับยุคแรกอื่นใด ต้นฉบับนี้มีชื่อที่ระบุ “โดยลูกา”

ต้นฉบับโบราณอีกหลายฉบับก็ระบุว่าลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้เช่นกัน โดยไม่มีเล่มใดเชื่อมโยงพระกิตติคุณเล่มนี้กับผู้อื่น ประการที่สาม งานเขียนต่าง ๆ ของคริสตจักรยุคแรกก็ระบุลูกาว่าเป็นผู้เขียน เอกสารสำคัญจากคริสตจักรยุคแรกต่างระบุอย่างสอดคล้องกันว่าลูกาคือผู้เขียนพระกิตติคุณฉบับนี้ ชิ้นส่วนที่หลงเหลือของเอกสารโบราณที่ค้นพบโดย “มูราโทรี” (Muratorian fragment) ซึ่งถูกระบุว่าเขียนขึ้นระหว่าง ค.ศ. 170 ถึง 180 คือเอกสารเก่าแก่ที่สุดที่เรารู้จักที่บันทึกรายชื่อพระวจนะในพันธสัญญาใหม่ที่คริสตจักรยุคแรกพิจารณาว่าอยู่ในสารบบคัมภีร์ เอกสารชิ้นนี้ยืนยันอย่างชัดเจนถึงลูกาในฐานะผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สาม

เอกสารหลักฐานโบราณอีกฉบับหนึ่งถูกเรียกกันทั่วไปในชื่อ “อาร์มภบทต่อต้านมุมมองของมาร์ซิออนต่อพระกิตติคุณลูกา” ซึ่งเขียนขึ้นระหว่าง ค.ศ. 160 ถึง 180 เพื่อหักล้างมุมมองของมาร์ซิออนคนนอกคริสตจักร เอกสารฉบับนี้แนะนำพระกิตติคุณเล่มที่สามดังนี้:

ลูกา ชาวอันทิโอคแห่งซีเรีย ผู้เป็นแพทย์โดยอาชีพ เป็นสาวกของพวกอัครทูต ในวันเวลาต่อมา ท่านคิดสอยห้อยตามเปาโล ... ลูกา ภายใต้อำนาจกระตุ้นของพระวิญญาณ ได้เขียนพระกิตติคุณทั้งเล่มของท่านในแคว้นอากายา

ยิ่งกว่านั้น ผู้นำคริสตจักรยุคแรกหลายท่านซึ่งอยู่ในศตวรรษที่ 2 และ 3 ต่างก็ยอมรับว่าลูกาคือผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สาม เช่น ความเป็นผู้เขียนของลูกาถูกยืนยันโดยอิเรเนียส ซึ่งมีชีวิตอยู่ช่วง ค.ศ. 130-202; เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย ซึ่งมีชีวิตอยู่ช่วง ค.ศ. 150-215; และเทอร์ทัลเลียน ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วง ค.ศ. 155-230

ข้าพเจ้าคิดว่าเราสามารถมั่นใจอย่างเต็มที่ว่าลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สาม เราได้จากหนังสือกิจการว่าลูกาเป็นนายแพทย์ และจริง ๆ แล้วเป็นคนที่เป็นไปได้พบในขณะที่ท่านกำลังเดินทางผ่านตอนเหนือสุดของเอเชียช้อยไปยังสถานที่ที่เรียกว่าทรอัส ท่านได้พบกับลูกา และทั้งสองก็เดินทางไปด้วยกันจนถึงเมืองฟิลิปปี และมีความน่าจะเป็นสูงทีเดียวว่าลูกาก็พักอยู่ในเมืองฟิลิปปีในฐานะนายแพทย์ที่นั่น ก่อนที่จะร่วมทางกับเปาโลอีกครั้ง เพื่อเดินทางจากฟิลิปปีขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 57 ดังนั้น ภาพของลูกาที่เราเห็นในพันธสัญญาใหม่ก็คือ ท่านเป็นคนหนึ่งที่อยู่กับเปาโลเป็นอย่างดี ร่วมเดินทางกับท่าน และมีเหตุผลสรุปได้ว่าลูกาคนนี้ก็คือคนคนเดียวที่เขียนพระกิตติคุณลูกา

—ดร. ปีเตอร์ วอลล์เกอร์

สมมติว่าคุณกำลังเล่น ๆ ถึงชื่อของผู้ร่วมเดินทางคนหนึ่งของเปาโล คุณคงจะไม่นึกถึงชื่อของลูกา ท่านไม่ได้เป็นบุคคลโดดเด่นในจดหมายฝากของเปาโล คุณน่าจะนึกถึงดีดัสหรือคนอื่นมากกว่า ดังนั้น แต่ความจริงที่ว่าท่านไม่ได้เป็นบุคคลโดดเด่นในจดหมายของเปาโล ก็ชี้ให้เห็นว่า การที่เราให้ความสำคัญ เชื่อถือว่าลูกาเป็นผู้เขียนทั้งพระกิตติคุณลูกาและหนังสือกิจการน่าจะถูกต้องแต่ข้าพเจ้าก็คิดเช่นกันว่ามี เหตุผลที่ดีที่จะคิดถึงชื่อของบุคคลต่าง ๆ ที่ถูกให้นำหน้ากว่าเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณ เมื่อย้อนกลับไปในช่วงเวลาเมื่อพระกิตติคุณเล่มต่าง ๆ เริ่มเผยแพร่หมุนเวียนเป็นครั้งแรก ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า เมื่อรวม การให้นำหน้าไปก็ถูกเข้ากับความจริงที่ว่าผู้เขียนหนังสือกิจการน่าจะเป็นผู้ร่วมเดินทางของเปาโล ก็มีความเป็นไปได้สูงว่าผู้เขียนหนังสือทั้งสองเล่มนี้ก็คือลูกา ผู้ติดตามเปาโลในการเดินทางบางครั้งของท่าน และผู้เป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมงานของเปาโล

—ดร. ริชาร์ด บอคแฮม

เราได้ยืนยันมุมมองดั้งเดิมแล้วว่าลูกาเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ ต่อไปเราจะศึกษาประวัติส่วนตัวของลูกา

ประวัติส่วนตัว

พันธสัญญาใหม่บอกเราอย่างน้อยสี่เรื่องเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของลูกา ประการแรก ท่านมิได้เป็นอัครทูต จริง ๆ แล้ว ดูเหมือนว่าลูกาไม่ได้เป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์ใดเลยที่ท่านบันทึกไว้ในพระกิตติคุณของท่าน ลองฟังรายละเอียดจากพระกิตติคุณลูกา **1:1-2**:

หลายคนได้ประมวลเรื่องราวต่างๆ

ที่ได้สำเร็จท่ามกลางพวกเรา ตามที่สืบทอดมาถึงเราจากบรรดาผู้ที่ได้เห็นกับตาตั้งแต่ต้นและเป็นผู้รับใช้แห่งพระวจนะ (ลูกา 1:1-2)

ลูกาเป็นพระกิตติคุณหนึ่งเดียวจากสี่เล่มที่มีบทบาทแบบเดียวกับที่นักประวัติศาสตร์มักเขียนเพื่อแนะนำงานเขียนทางประวัติศาสตร์ ดังนั้น นี่จึงเป็นนัยว่า ลูกานั้นตระหนักเป็นพิเศษที่จะกระทำตามวิธีการเขียนเชิงประวัติศาสตร์ในยุคนั้น และท่านก็กล่าวถึงแหล่งข้อมูลของท่านในบทบาทด้วย ท่านไม่ได้อ้างว่าตัวท่านเองเป็นประจักษ์พยาน แต่ท่านอ้างว่าท่านได้รับคำพยานจากประจักษ์พยานและได้บันทึกไว้ ดังนั้น สิ่งที่เราเริ่มก็คืออ้างของท่านว่าท่านรายงานคำพยานของประจักษ์พยาน แต่แล้วก็มีช่วงเวลาหลังจากที่เปาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม ในการเดินทางครั้งสุดท้ายของท่านไปสู่เยรูซาเล็ม และลูกาก็อยู่กับท่านด้วย ในช่วงนี้ เปาโลอยู่ในคุกเป็นเวลาประมาณสองปี และดูเหมือนว่าลูกาใช้ชีวิตอยู่แถว ๆ เยรูซาเล็มและที่อื่น ๆ ในปาเลสไตน์ในช่วงเวลานั้น ฉะนั้น ท่านจึงมีโอกาสมากแล้วประมาณสองปีที่ท่านสามารถทำการสัมภาษณ์ สอบถาม—อันเป็นสิ่งที่นักประวัติศาสตร์ที่ดีในสมัยโบราณถูกคาดหวังให้กระทำ—ท่านสามารถสัมภาษณ์ประจักษ์พยานที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งเยรูซาเล็ม เช่น ยากอบ น้องชายของพระเยซู ผู้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นและแน่นอน สวาทบางคนจาก 12 คนก็น่าจะใช้ชีวิตอยู่ในเวลานั้น ไม่ว่าในเยรูซาเล็มหรือพื้นที่อื่นของปาเลสไตน์ ดังนั้น แท้จริงแล้วลูกาจึงอยู่ในฐานะดีเยี่ยมที่จะได้สัมภาษณ์ประจักษ์พยาน และแน่นอน หลังจากนั้นท่านติดตามเปาโลไปยังกรุงโรม ซึ่งอาจมีคนอื่น

ๆ เช่นกันที่จะเล่าเรื่องราวของเขาเองถึงสิ่งที่พวกเขาจดจำได้เกี่ยวกับพระเยซู ข้าพเจ้าจึงคิดว่า สิ่งที่เราสามารถกล่าวก็คือ ลูกาอยู่ในฐานะที่ตีพิมพ์จะได้สัมผัสกับประจักษ์พยานเหล่านั้นโดยตรง

—ดร. ริชาร์ด บอคแฮม

ประการที่สอง ลูกาดูเหมือนว่าจะเป็นชาวต่างชาติที่กลับใจมานับถือศาสนาคริสต์ เมื่อเปาโลเขียนไปถึงชาวโคโลสจากเรือนจำ ท่านส่งคำท้าทายจากลูกา ซึ่งอยู่กับเปาโลในเวลานั้น ลองฟังสิ่งที่เปาโลเขียนในโคโลส **4:14**:

นายแพทย์ลูกาเพื่อนที่รักของเรากับเดมาสฝากความคิดถึงมายังท่าน(โคโลส 4:14)

ข้อความนี้มีนัยสำคัญ เหตุผลก็คือ ก่อนหน้านั้นในข้อ **10** และ **11** เปาโลได้กล่าวว่า ชาวียิวที่ร่วมงานกับท่านในเวลานั้น มีเพียงอาริส ทาร์คัส มาระโก และยูลุส ดังนั้น จึงมีเหตุผลที่จะสรุปว่าลูกาเป็นคนต่างชาติ ความจริงข้อนี้ถูกยืนยันโดยข้อความในกิจการ **1:19** ในข้อนี้ลูกากล่าวว่า “อาราเมค” ว่าเป็น “ภาษาของพวกเขา” ซึ่งเป็นภาษาของชาวียิว แต่ไม่ใช่ของท่านลูกาเอง

ประการที่สาม ลูกาน่าจะมีการศึกษาดี พระวจนะหลายเล่มในพันธสัญญาใหม่ถูกเขียนขึ้นในภาษากรีกที่ค่อนข้างธรรมดา แต่พระกิตติคุณลูกาแสดงถึงการใช้ภาษาที่ซับซ้อนและลึกลับกว่า

ความจริงที่ว่าลูกามีการศึกษาดีก็ถูกสะท้อนออกมาจากการที่เปาโล

กล่าวถึงท่านว่าเป็น “นายแพทย์” ในโคโลส **4:14** การแพทย์ในช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เป็นวิชาที่มีแบบแผนสูงมากเหมือนในปัจจุบันก็จริง แต่คนที่จะเป็นแพทย์ก็จำเป็นต้องมีทักษะ ความเหมาะสม และวุฒิการศึกษาในระดับหนึ่ง

สิ่งที่สี่ที่เราารู้เกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของลูกาได้แก่การที่ท่านเป็นผู้ร่วมพันธกิจกับเปาโลในหลายเหตุการณ์ที่รายงานในหนังสือกิจการ

ตามที่เปาโลบรรยายในฟิลิโมน ข้อ **24** ลูกาเป็น “เพื่อนร่วมงาน” ของท่าน จากพระวจนะกิจการ **16:6-10** ลูการ่วมงานกับเปาโลเป็นครั้งแรกที่เมืองโตรอัส และร่วมเดินทางไปกับเปาโลเมื่อท่านได้ตอบสนองการทรงเรียกของพระเจ้าให้ปฏิบัติพันธกิจในมาซิโดเนีย นับจากนั้น ลูกาก็รับใช้ร่วมกับเปาโล ยกเว้นช่วงที่ท่านพักอยู่ในเมืองฟิลิปปีเป็นเวลาตามตามที่บันทึกในกิจการ **16:40** ถึง **20:5** ความสัตย์ซื่อของลูกาเห็นได้ชัดเจนเป็นพิเศษในกิจการ **27:1** อันเป็นช่วงที่ท่านร่วมการเดินทางอันแสนอันตรายกับเปาโลไปยังกรุงโรม

ข้าพเจ้าคิดว่า ในบรรดาคนทั้งปวงในพันธสัญญาใหม่ ข้าพเจ้าอยากพบกับลูกา มีช่วงหนึ่งในชีวิตที่ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าอยากเป็นแพทย์ ดังนั้นสำหรับข้าพเจ้าแล้ว ลูกาเป็นคนที่น่าทึ่งมาก และเมื่อเรามองว่าท่านมีคุณสมบัติที่จะเขียนหนึ่งในพระกิตติคุณ ก็มีหลายสิ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่าเข้ากันกับมุมมองของข้าพเจ้าในเรื่องนั้นพอดี ประการแรกเป็นเรื่องของตัวบุคคล ในกิจการ 16 ลูกาเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึง “พวกเรา” ท่านใดนั่นเอง ท่านก็อยู่ในภาพนี้ด้วย ท่านไม่ใช่คนที่ได้รับรายงานจากคนอื่นมาอีกที แต่ลูการ่วมในคณะบุคคลที่จริง ๆ แล้วเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น และคนเหล่านั้นก็กำลังมีโอกาสที่จะได้รับประสบการณ์ตรงกับคริสต์ศาสนายุคแรก และข้าพเจ้าคิดว่านั่นเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นประการที่สองได้แก่การที่ท่านเป็นแพทย์ เมื่อนึกถึงการที่ข้าพเจ้าเองฝึกฝนที่จะเป็นแพทย์ ข้าพเจ้าก็รู้ว่านี่คือคนที่ต้องการให้การวินิจฉัยนั้นออกมาถูกต้อง เขาจะต้องรอบคอบอย่างยิ่งเพื่อให้ข้อมูลออกมาตรงไปตรงมา คุณคงเข้าใจนะครับ เขาต้องการให้รายละเอียดต่าง ๆ นั้นถูกต้องแม่นยำ เหตุว่า สิ่งใดก็ตามที่เขาสรุปจะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ของคนไข้ สิ่งที่สำคัญที่โดนใจข้าพเจ้าเกี่ยวกับลูกาน่าจะได้แก่มุมมองของท่านเกี่ยวกับการเดินทางไปทั่วโลกของชาวกรีกและโรม มุมมองของท่านเกี่ยวกับเนื้อหาในพระกิตติคุณมิได้ถูกจำกัดไว้สำหรับอิสราเอลหรือปาเลสไตน์เท่านั้น แต่เป็นมุมมองสำหรับสากลโลก เมื่อถึงวันหนึ่ง

ที่เราคิดถึงพระกิตติคุณคริสเตียนซึ่งถูกเผยแพร่ไปทั่วโลก เราสามารถอ่านพระกิตติคุณลูกาด้วยความเข้าใจอย่างแท้จริงพอสมควร เนื่องจากท่านมีโอกาสนในประเทศกรีซและกรุงโรม รวมทั้งในส่วนอื่น ๆ ของโลกสมัยกรีกและโรมัน ท่านมีโอกาสดูเห็นว่าข้อความเรื่องพระเยซูจะถูกประยุกต์ใช้อย่างไรกับวัฒนธรรมอันเป็นเป้าหมายของข้อความนั้น

—ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์โต

เมื่อเราได้สำรวจเกี่ยวกับผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สามแล้ว ต่อไป เราจะศึกษาตัวตนของผู้แต่งเดิมของลูกา

ผู้อ่านดั้งเดิม

เราจะสำรวจผู้อ่านดั้งเดิมของลูกาในสองแนวทาง แนวทางแรก เราจะศึกษาการที่พระวจนะเล่มนี้ถูกอุทิศแก่โอฟีลัสอย่างเปิดเผย และในแนวทางที่สอง เราจะพิจารณาความเป็นไปได้ที่ว่าพระวจนะเล่มนี้ถูกเขียนถึงผู้อ่านในวงกว้างขึ้นเช่นกัน ก่อนอื่น เราจะเน้นที่โอฟีลัสในฐานะผู้อ่านคนแรกของลูกา

โอฟีลัส

ในช่วงหลายศตวรรษที่ผ่านมา มีการถกเถียงกันอย่างมากกว่า โอฟีลัสคือใคร และลูกา 1:1-4 กล่าวถึงอะไร และบุคคลผู้นี้ก็ถูกกล่าวถึงอีกครั้งหนึ่งในกิจการ 1:1-2 คำว่า “โอฟีลัส” หมายถึง “ผู้ที่รักพระเจ้า” และด้วยเหตุผลนี้เอง หลายคนจึงคิดว่าบางทีโอฟีลัสอาจไม่มีตัวตนจริง ๆ แต่เป็นตัวแทนของผู้อ่านพระกิตติคุณของลูกา ซึ่งเป็นผู้ที่รักพระเจ้าในคริสตจักรแน่นอนว่าอีกหนึ่งความเป็นไปได้ที่สำคัญก็คือ โอฟีลัสมีตัวตนจริง นักวิชาการส่วนใหญ่ และข้าพเจ้าเองก็เห็นด้วยกับมุมมองที่สองนี้ เนื่องจากลูกาบรรยายถึงโอฟีลัสว่าเป็น “ที่เคารพยิ่ง” (คำกรีกคือ “kratista”) และหลังจากนั้น ลูกาก็ใช้คำคำนี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อกล่าวถึงเจ้าหน้าที่ของโรม คือเฟลิคัสและอากริปปา ดังนั้น สิ่งที่อยู่ในความคิดของลูกาน่าจะเป็นสำนวนอย่างเป็นทางการที่ใช้เรียกบุคคลผู้มีตำแหน่งสูง และอาจจะถึงบุคคลผู้มีตำแหน่งสูงในรัฐบาลโรมยิ่งกว่านั้น ลูกา 1:1-4 ดูเหมือนจะเป็นคำอุทิศ ซึ่งเข้ากันได้พอดีในแง่ของลักษณะคำอุทิศในบทนำของงานเขียน และงานเขียนเชิงประวัติศาสตร์ก็มักใช้ภาษาลักษณะเดียวกันนี้เพื่อเขียนคำอุทิศต่อผู้อุปถัมภ์ นั่นคือ ผู้ที่จ่ายค่าตอบแทนสำหรับการผลิตงานเขียนชิ้นนั้น ดังนั้น จึงสอดคล้องเข้ากันได้กับสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับข้อความอุทิศ และด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ตามที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้ว โอฟีลัสจึงเป็นบุคคลที่มีตัวตนจริงอย่างค่อนข้างแน่นอน

—ดร. เดวิด บาวเออร์

คำนำของลูกาบอกเป็นนัยว่าโอฟีลัสคือผู้อุปถัมภ์ของท่าน ผู้ที่มอบหมายและสนับสนุนด้านการเงินแก่ท่านเพื่อเขียนหนังสือเล่มนี้ในลูกา 1:3 ลูกาขึ้นต้นงานเขียนของท่านว่า “โอฟีลัสที่เคารพยิ่ง” (“kratiste Theophile” ในภาษากรีก) คำว่า “kratiste” เป็นสำนวนที่ให้เกียรติอย่างสูง แท้จริงแล้ว มันเป็นคำที่ถูกใช้บรรยายถึงคนอีกเพียงสองคนเท่านั้นตลอดทั้งพันธสัญญาใหม่ นั่นคือ ผู้ว่าการของโรม เฟลิคัสและเฟสตุส ถ้าโอฟีลัสไม่ใช่ข้าราชการตำแหน่งสูงของโรม เขาก็น่าจะเป็นบุคคลหนึ่งที่เป็นที่นับถือและมีความสำคัญ

แต่ความสัมพันธ์ระหว่างลูกาและโอฟีลัสซับซ้อนยิ่งกว่าการอุปถัมภ์เท่านั้น ในบางแง่มุม โอฟีลัสเป็นลูกศิษย์ของลูกาด้วย เราอ่านพบข้อความต่อไปในลูกา 1:3-4:

เนื่องจากข้าพเจ้าเองได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถึงถึวันมาตั้งแต่ต้น
จึงเห็นควรที่จะบันทึกสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเรื่องเป็นราวเพื่อท่านเฮอโฟิลัสที่เคารพยิ่ง จะได้ทราบแน่ชัด
ว่าเรื่องต่างๆ ที่เรียนรู้นั้นจริงแท้แน่นอน(ลูกา 1:3-4)

เฮอโฟิลัสนั้นรู้เรื่องพระเยซูอยู่แล้ว แต่ลูกาก็เขียนบันทึกเรื่องของพระเยซูฉบับนี้ ซึ่งมีเนื้อหาครบถ้วนกว่าและเรียบเรียงเป็นระบบ
มากกว่า เพื่อให้เฮอโฟิลัสมีความมั่นใจในสิ่งที่ลูกาได้สอนท่านไว้แล้ว
เราได้เห็นแล้วว่าลูกากล่าวถึงเฮอโฟิลัสอย่างเปิดเผยในฐานะผู้อ่านคนแรกของท่าน ซึ่งก็เป็นการดีที่เราจะเรียนรู้ว่าลูกาได้เขียนถึง
ผู้อ่านในวงกว้างขึ้นด้วย

ผู้อ่านวงกว้าง

มีเหตุผลหลายข้อที่จะคิดว่านอกเหนือจากเฮอโฟิลัสแล้ว ลูกาได้เขียนเพื่อผู้อ่านในวงกว้างขึ้นด้วย เหตุผลหนึ่งก็คือ คริสเตียนยุคแรก
มีแนวโน้มที่จะแบ่งปันจดหมายและงานเขียนประเภทอื่นแก่กันและกัน เพื่อให้เห็นเป็นตัวอย่าง ลองฟังสิ่งที่เปาโลเขียนในโคโลสี 4:16:

หลังจากอ่านจดหมายนี้แล้ว ช่วยดูแลให้เขาอ่านจดหมายนี้ในคริสตจักรที่เมืองเลาเคิเซียด้วย
และขณะเดียวกันให้ท่านรับจดหมายจากเมืองเลาเคิเซียมาอ่านเช่นกัน
(โคโลสี 4:16)

เนื่องจากคริสเตียนยุคแรกมักแบ่งปันงานเขียนของพวกเขาระหว่างกัน จึงสรุปเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าเฮอโฟิลัสก็น่าจะกระตือรือร้นที่จะแบ่งปัน
งานเขียนของลูกาเช่นกันด้วย
นอกจากนั้น การที่พระกิตติคุณเล่มนี้มีแบบแผนเชิงวรรณกรรมชั้นสูงทำให้ค่อนข้างแน่ชัดว่าลูกาได้นึกถึงกลุ่มผู้อ่านในวงกว้างกว่าด้วย แบบแผน
ทางภาษาไม่ใช่ลักษณะของข้อความส่วนตัวที่ตั้งใจเขียนให้บุคคลผู้เดียวเท่านั้น การค้นคว้าเชิงประวัติศาสตร์อย่างกว้างขวางที่ลูกากล่าวถึงในลูกา
1:3 ก็บ่งบอกเป็นนัยถึงกลุ่มผู้อ่านในวงกว้าง และนอกจากนั้น การที่พระกิตติคุณลูกาและหนังสือกิจการมีความยาวมาก ทำให้เข้าใจได้ว่าลูกา
กำลังเขียนงานชิ้นสำคัญเพื่อสื่อถึงผู้อ่านกลุ่มใหญ่กว่า แต่ผู้อ่านกลุ่มใหญ่กว่านี้คือใคร?

ดูเหมือนว่าความเป็นไปได้สูงสุดคือ ลูกาเขียนไปถึงคริสเตียนต่างชาติเป็นหลัก เช่น ลักษณะภาษากรีกที่ท่านใช้ก็เป็นลักษณะของคน
ต่างชาติ และการที่ท่านเน้นว่าพระกิตติคุณเรื่องแผ่นดินของพระเจ้านั้นถูกมอบให้แก่สากลโลก ก็ย้ำว่าความรอดนั้นมีไว้สำหรับคนทุกชาติทุก
ภาษาแน่นอน พระกิตติคุณของลูกาน่าจะมีคุณค่าสำหรับคริสเตียนชาวยิวด้วย แต่ลูกามีได้ถูกเขียนเพื่อชาวยิวเป็นหลักเหมือนพระกิตติคุณ
มัทธิว

โดยทั่วไปแล้ว พระเจ้าเจตนาเสมอให้คนของพระองค์ตลอดประวัติศาสตร์อ่านและเข้าใจพระคัมภีร์ทั้งเล่ม แต่ก็สำคัญที่จะต้องรับรู้
เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งใจเขียนคนใดคนหนึ่งให้เขียนหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งขึ้นมา พระองค์ก็ทำงานผ่านบุคลิกภาพและความสนใจของ
บุคคลผู้นั้น เมื่อพิจารณาในแง่สำคัญนี้ เราก็เห็นว่าลูกาออกแบบพระกิตติคุณของท่านให้สื่อสารค่อนข้างตรงกับความต้องการของเฮอโฟิลัสและค
ริสเตียนต่างชาติอื่น ๆ ในศตวรรษแรก ในทางตรงกันข้าม ผู้อ่านยุคปัจจุบันนี้ “แอบไต่ยีน” สิ่งที่ลูกาเขียนไปถึงคนสมัยนั้น แต่ถ้าเรานึกถึงลูกา
และผู้อ่านดั้งเดิมของท่านไว้ในใจเมื่อเราอ่านพระกิตติคุณของท่าน เราก็จะพร้อมยิ่งขึ้นที่จะเข้าใจสิ่งที่ท่านเขียน และสามารถประยุกต์สิ่งนั้นเข้า
กับชีวิตของเราเองได้

เราได้รับแล้วว่าผู้เขียนและผู้อ่านพระกิตติคุณเล่มนี้คือใคร ต่อไป เราก็พร้อมที่จะศึกษาสถานการณ์แวดล้อมของการเขียนพระกิตติคุณ
เล่มนี้

สถานการณ์แวดล้อม

เราจะศึกษาสถานการณ์แวดล้อมการเขียนพระกิตติคุณลูกาในสองแนวทาง แนวทางแรก เราจะพิจารณาวันเวลาของการเขียน และแนวทางที่สอง เราจะศึกษาวัตถุประสงค์ของลูกาในการเขียน เราจะเริ่มด้วยวันเวลาที่พระกิตติคุณลูกาถูกเขียนขึ้น

วันเวลาที่เขียน

อย่างน้อย มี **2** ปัจจัยที่ชี้ว่าเป็นช่วงเวลาระหว่าง ค.ศ. **65** และ **67** คือ หนึ่ง การเปรียบเทียบระหว่างพระกิตติคุณของลูกา และพระกิตติคุณของมาระโกทำให้นักวิชาการพันธสัญญาใหม่ส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่าลูกาใช้พระกิตติคุณของมาระโกเป็นหนึ่งในแหล่งข้อมูลในการค้นคว้าด้วย ในบทเรียนก่อนหน้าเกี่ยวกับพระกิตติคุณมาระโก เราสรุปอย่างรวดเร็วที่สุด มาระโกน่าจะเขียนพระกิตติคุณของท่านใน ค.ศ. 64 ถ้าลูกาใช้มาระโกเป็นแหล่งข้อมูล ฉะนั้นอย่างรวดเร็วที่สุดที่ท่านจะเขียนพระกิตติคุณของท่านได้ก็ต้องเป็นช่วงเวลาหลังจากนั้น ซึ่งน่าจะประมาณ ค.ศ. 65

สอง หนังสือกิจการชี้ถึงช่วงเวลาไม่เกิน ค.ศ. **69** และน่าจะไม่เกิน ค.ศ. **67** ด้วยซ้ำ กิจการมีได้บันทึกเหตุการณ์สำคัญ เช่นการพลีชีพของเปาโล ซึ่งเกิดขึ้นประมาณ ค.ศ. **65**; การกดขี่ข่มเหงโดยจักรพรรดิเนโร ซึ่งจบลงใน ค.ศ. **68**; หรือการล่มสลายของเยรูซาเล็มใน ค.ศ. **70** การที่

ลูกาไม่ได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้มีนัยสำคัญ ซึ่งบ่งบอกว่าลูกาเขียนกิจการก่อนที่เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้น หรืออย่างน้อยก่อนที่ท่านจะรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านี้ และตามที่กล่าวไว้ในกิจการ 1:1 พระกิตติคุณลูกาถูกเขียนแล้วเสร็จก่อนที่ท่านจะเขียนหนังสือกิจการเสียอีก ดังนั้น จึงมีความน่าจะเป็นมากที่สุดว่าลูกาเขียนพระกิตติคุณของท่านแล้วเสร็จก่อน ค.ศ. 67 และค่อนข้างแน่นอนว่าท่านเขียนพระกิตติคุณแล้วเสร็จก่อน ค.ศ. 69 ก่อนเยรูซาเล็มล่มสลายลง

หลังจากได้พิจารณาวันเวลาที่ลูกาเขียนพระกิตติคุณแล้ว ต่อไปเราจะศึกษาวัตถุประสงค์ของท่าน

วัตถุประสงค์

ในลูกา **1:3-4** ลูกาได้ให้เหตุผลต่อไปนี้สำหรับการศึกษาและการเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้:

เนื่องจากข้าพเจ้าเอง ได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถี่ถ้วนมาตั้งแต่ต้น

จึงเห็นควรที่จะบันทึกสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเรื่องเป็นราวเพื่อท่านเทโอฟีลัส

ที่เคารพยิ่ง จะได้ทราบแน่ชัดว่าเรื่องต่าง ๆ ที่เรียนรู้นั้นจริงแท้แน่นอน

(ลูกา 1:3-4)

ลูกาเขียนขึ้นเพื่อเทโอฟีลัส และเพื่อคริสเตียนชาวต่างชาติอย่างท่าน เพื่อเสริมสร้างความเชื่อใหม่ของพวกเขาในพระเยซู พระเมสสิยาห์ของชาวยิว

ในช่วงที่ลูกาเขียนพระกิตติคุณนั้น คริสเตียนชาวต่างชาติ เช่น

เทโอฟีลัส เผชิญกับความท้าทายความเชื่ออย่างใหญ่หลวง ความท้าทายเหล่านี้มีที่มาจากน้อยสองประการ ประการแรก การที่เนโร ข่มเหงคริสเตียนในกรุงโรมทำให้เกิดความหวาดกลัวแพร่สะพัดไปว่าการข่มเหงนั้นจะกระจายไปทั่วจักรวรรดิ และความหวาดกลัวนี้เป็นเหตุให้บางคนสงสัยในคำอ้างของคริสเตียนว่าพระเยซูได้นำแผ่นดินของพระเจ้ามาแล้ว

ประการที่สอง คริสเตียนในเวลานั้นกำลังถกเถียงกันเกี่ยวกับสถานภาพของคนต่างชาติที่กลับใจ ซึ่งอยู่ในคริสตจักรที่มีคนยิวเป็นส่วนใหญ่ อคติและความแตกแยกนี้ก่อให้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับคำอ้างที่ว่าพระเยซูได้ประทานความรอดแก่มนุษยชาติทุกคน

เพื่อตอบโต้กับความท้าทายและความสงสัยเหล่านี้ ลูกาได้เขียนเพื่อให้ความมั่นใจแก่ผู้เชื่อชาวต่างชาติว่า พวกเขาเลือกได้ถูกต้องแล้วในการติดตามพระเยซู พระเยซูได้เริ่มสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าแล้วจริง ๆ และคริสเตียนชาวต่างชาติก็เป็นสมาชิกสมบูรณ์ของครอบครัวของพระเจ้า หากพวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเยซู พวกเขาจะสามารถมั่นใจได้ว่าจะได้รับพระพรทั้งสิ้นแห่งความรอด

เราได้สำรวจภูมิหลังของพระกิตติคุณลูกาแล้ว ต่อไป เราจะศึกษาหัวข้อใหญ่ที่สอง นั่นคือ โครงสร้างและเนื้อหา

โครงสร้างและเนื้อหา

ท่านคงจำได้จากบทเรียนก่อน ๆ ในชุดบทเรียนนี้ว่า ในภาพใหญ่แล้ว พระกิตติคุณทั้งสี่เกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของพระเยซูตามลำดับเวลา แต่เมื่อมองในภาพเล็ก พระกิตติคุณแต่ละฉบับบางครั้งก็เรียบเรียงเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูโดยใช้หลักการแตกต่างกัน เช่น เราได้เห็นว่ามีทิวและมาระโกบางครั้งเรียบเรียงเนื้อหาตามประเด็นสำคัญบางประเด็น เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ลูกาเรียบเรียงเนื้อหาส่วนใหญ่ในพระกิตติคุณของท่านโดยอิงภูมิศาสตร์

เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาบทเรียนนี้ เราจะแบ่งพระกิตติคุณลูกาออกเป็นหกส่วน เริ่มด้วยบทนำใน **1:1-4** และตามด้วยชุดเรื่องราวหลักอีกห้าชุด:

- ส่วนหลักส่วนแรกของพระกิตติคุณบรรยายจุดเริ่มต้นของพระเยซู โดยเน้นที่แค้วนยูเดียและแม่น้ำจอร์แดน ส่วนนี้เริ่มจาก 1:5 ถึง 4:13
- ส่วนหลักส่วนที่สองบรรยายพันธกิจของพระเยซูในแคว้นกาลิลี โดยเริ่มจาก 4:14 ถึง 9:50
- ส่วนหลักส่วนที่สามรายงานการเดินทางของพระเยซูไปยังเยรูซาเล็ม ใน 9:51 ถึง 19:27
- ส่วนหลักส่วนที่สี่บรรยายพันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม และบริเวณรอบ ๆ กรุงเยรูซาเล็มด้วย ใน 19:28 ถึง 21:38
- ส่วนหลักส่วนที่ห้าซึ่งเป็นส่วนสุดท้ายของพระกิตติคุณลูกา บรรยายการถูกตรึงและการคืนพระชนม์ของพระเยซูนอกกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ใน 22:1 ถึง 24:53

เนื่องจากเราได้ศึกษาบทนำของลูกาไปแล้ว เราจะให้ความสนใจไปที่ห้าส่วนหลักของบทบรรยายของท่าน โดยเริ่มที่จุดเริ่มต้นของพระเยซู ในลูกา 1:5 ถึง 4:13

จุดเริ่มต้นของพระเยซู

รายงานของลูกาเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของพระเยซูเริ่มต้นขึ้นก่อนการประสูติของพระเยซูเล็กน้อยและครอบคลุมชีวิตทั้งหมดของพระเยซู ก่อนที่พระองค์จะทำพันธกิจต่อสาธารณชน

ประเด็นสำคัญของลูกาในบทต่าง ๆ นี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นทั้งพระบุตรของพระเจ้าและบุตรของดาววิด ซึ่งทำให้พระองค์เป็นทั้งพระเจ้าสมบูรณ์และมนุษย์สมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้น ในฐานะบุตรของดาววิด พระเยซูเป็นทั้งพระเมสสิยาห์หรือพระคริสต์ ผู้ที่จะนำความรอดมาสู่โลกนี้โดยการนำแผ่นดินของพระเจ้ามาสถาปนาในโลก

ตลอดบทบรรยายนี้ ลูกากล่าวถึงพระสัญญาของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมอย่างสม่ำเสมอ เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้ากำลังทำให้พระสัญญาเหล่านี้สำเร็จเป็นจริงโดยผ่านทางพระเยซู และดังนั้น หนทางเดียวที่จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและรับมรดกเป็นพระพรแห่งแผ่นดินของพระองค์ ก็คือการต้อนรับพระเยซูในฐานะกษัตริย์และผู้ช่วยให้รอด

เราสามารถแบ่งเนื้อหาในบทเหล่านี้ออกเป็นสี่ส่วนหลัก: (1) การประกาศถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและการประสูติของพระเยซู; (2) การกำเนิดและการประสูติของทั้งสองตามคำประกาศ และวัยเด็กของทั้งสอง; (3) การที่ยอห์นระบุชัดเจนว่าพระเยซูคือใคร; และ (4) และการยืนยันสามครั้งว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า เราจะเริ่มศึกษาการประกาศถึงการกำเนิดและการประสูติในลูกา 1:5-56

การประกาศถึงการกำเนิดและการประสูติ

การที่ลูกาเริ่มพระกิตติคุณของท่านด้วยการปรากฏตัวของทูตสวรรค์กาเบรียลนั้นมีนัยสำคัญ หลายร้อยปีก่อน

หน้านั้น ในดาเนียล 9 กาเบรียลได้ประกาศว่า การที่ชาวอิสราเอลต้องระเห่ร้อนนอกประเทศของตนนั้นจะกินเวลาหลายร้อยปี ตราบใดที่พวกเขาอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า อิสราเอลก็อยู่ในพันธะนั้น แต่ในพระกิตติคุณของลูกา กาเบรียลประกาศว่าช่วงเวลาแห่งการพิพากษานั้นกำลังจะสิ้นสุดลง

ในลูกา 1:5-25 กาเบรียลพยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา กาเบรียลปรากฏต่อปุโรหิตเศคาริยาห์ในยูเดียและบอกท่านว่า เอลิซาเบธภรรยาที่เป็นหมั้นของท่านจะให้กำเนิดบุตรชายด้วยการอัศจรรย์ และทั้งสองจะต้องตั้งชื่อบุตรชายคนนั้นว่ายอห์น ยอห์นจะเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่เกิด และจะรับใช้พระเจ้าด้วยจิตวิญญาณของผู้เผยพระวจนะเอเกลียห์ เพื่อเตรียมหนทางสำหรับความรอดที่มาจากพระเจ้า ตอนแรก เศคาริยาห์สงสัยในข้อความของกาเบรียล ท่านจึงถูกทำให้เป็นใบ้ จนกระทั่งบุตรชายของท่านกำเนิด

ลูกากล่าวถึงประกาศของกาเบรียลเกี่ยวกับการกำเนิดของยอห์นและคำประกาศอันยิ่งใหญ่กว่าเกี่ยวกับการประสูติของพระเยซูควบคู่กันในลูกา 1:26-38 กาเบรียลบอกมารีย์ว่าพระเจ้าจะทำให้บุตรชายคนหนึ่งกำเนิดในครรภ์ของเธอย่างมหัศจรรย์ ซึ่งทำให้พระเจ้าเองเป็นพระบิดาของบุตรชายผู้นั้น พระบุตรของพระเจ้าจะมีนามว่า “เยซู” ซึ่งหมายถึง “พระผู้ช่วยให้รอด” ยิ่งกว่านั้น พระองค์จะสืบทอดราชบัลลังก์ของบรรพบุรุษของพระองค์ คือดาวิด ซึ่งหมายความว่าพระองค์จะเป็นพระเมสสิยาห์ บุตรผู้ยิ่งใหญ่ของดาวิด ผู้ที่จะนำความรอดแห่งอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้ามาสู่โลกนี้

เนื่องจากเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน มารีย์จึงไปเยี่ยมเอลิซาเบธในแคว้นยูเดีย เพื่อบอกเธอว่าตัวมารีย์เองตั้งครรภ์ผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า การเยี่ยมเยียนครั้งนั้นบันทึกไว้ในลูกา 1:39-56 เมื่อมารีย์ทักทายเอลิซาเบธ ยอห์นก็โลดเต้นด้วยความยินดีในครรภ์ของมารดา และทันใดนั้น เอลิซาเบธก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ และเธอจึงเข้าใจความสำคัญของปฏิกริยาของการก่อกำเนิดของเธอ เอลิซาเบธได้ช่วยพรให้มารีย์ โดยเรียกทารกในครรภ์ของมารีย์ว่าเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเธอ และมารีย์ได้ตอบสนองด้วยการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าที่เธอชื่นชมที่สุด ซึ่งมักถูกเรียกว่า “บทเพลงยกย่องสรรเสริญพระเจ้า” (Magnificat) ในลูกา 1:46-55 อันเป็นการแสดงออกถึงความชื่นชมยินดีใหญ่หลวงของเธอที่ความรอดได้มาถึงมนุษยชาติผ่านบุตรชายของเธอ

หลังจากประกาศการกำเนิดและการประสูติแล้ว ลูกาได้เปรียบเทียบการกำเนิดและการประสูติ และวัยเด็กของยอห์นและของพระเยซู ในลูกา 1:57 ถึง 2:52

การกำเนิดและการประสูติ และวัยเด็ก

รายงานของลูกาเกี่ยวกับกำเนิดและวัยเด็กของยอห์นอยู่ในลูกา 1:57-80 ยอห์นเกิดมาเมื่อบิดามารดาของท่านชรามากแล้ว และเมื่อพวกเขาทำนายถึงบุตรชายที่พระวิหารในวันที่แปดเพื่อรับพิธีสุหนัต เสียของบิดาของท่านก็กลับคืนมา ในเวลานั้น เศคาริยาห์ก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และพยากรณ์ว่าบุตรชายของท่านจะเตรียมพระมรรคาสำหรับพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นบุตรผู้ยิ่งใหญ่ของดาวิด

ให้เราฟังจากลูกา 1:69-76 ว่าเศคาริยาห์บรรยายบทบาทของพระเมสสิยาห์ว่าอย่างไร

พระองค์ทรงชูเขาสัตว์แห่งความรอดสำหรับเราในพงศัพัตดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์(ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ผ่านเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ในโบราณกาล) ...

และเป็นการรำลึกถึงพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ของพระองค์คือคำปฏิญาณที่ทรงให้ไว้แก่อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา“ส่วนเจ้า ลูกของพ่อ

เจ้าจะไว้ชื่อว่าคุณเผยพระวจนะขององค์ผู้สูงสุดเพราะเจ้าจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเตรียมทางสำหรับพระองค์(ลูกา 1:69-76)

ในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้กระทำพันธสัญญาแห่งความรอดกับอับราฮัมและดาวิด และเศคาริยาห์พยากรณ์ว่าพระเจ้าใกล้จะกระทำพันธสัญญาเหล่านี้ให้สำเร็จเป็นจริงแล้ว และกล่าวด้วยว่ายอห์นบุตรชายของท่านจะเป็นผู้เผยพระวจนะผู้เตรียมหนทางเพื่อพระองค์

ถัดมาในลูกา 2:1-52 ลูกาได้รายงานการประสูติและชีวิตวัยเยาว์ของพระเยซู มีหลายสิ่งที่คุณน่าจะคุ้นเคยกันระหว่าง

เรื่องราวของพระเยซูกับบทบรรยายก่อนหน้านั้นของท่านเกี่ยวกับการกำเนิดของยอห์น แต่บันทึกของลูกาเกี่ยวกับการประสูติและวัยเด็กของพระเยซูนั้นยาวกว่าและละเอียดกว่ามาก โดยเริ่มต้นที่การประสูติของพระเยซูในเมืองดาวิด นั่นคือเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ซึ่งบันทึกไว้ในลูกา 2:1-20

การประสูติของพระเยซูนั้นต่ำต้อยมาก พระองค์ประสูติในคอกวัวและถูกวางไว้ในรางให้อาหารสัตว์ แต่การที่ทูตสวรรค์ได้ประกาศการประสูติของพระองค์แก่คนเลี้ยงแกะที่อยู่ในละแวกนั้น ทำให้คิดไปจากคำว่ายิ่งใหญ่แม้แต่ช่วยให้เราฟังสิ่งที่ทูตสวรรค์ประกาศแก่คนเลี้ยงแกะในลูกา 2:10-11:

แต่ทูตนั้นกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่ากลัวเลย เรานำข่าวดีมา
เป็นความปรเมปรีดิ์ใหญ่หลวงสำหรับคนทั้งปวง ในวันที่ที่เมืองของดาวิดองค์พระผู้ช่วยให้รอดไป
ด้มาบังเกิดเพื่อท่าน พระองค์คือพระคริสต์ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (ลูกา 2:10-11)

ทูตสวรรค์ได้กล่าวถึงข่าวดีหรือ “ข่าวประเสริฐ” ว่ากษัตริย์พระเมสสิยาห์จะช่วยคนของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการพิพากษาของพระองค์

จากนั้น ทูตสวรรค์ผู้ประกาศข่าวดีก็ถูกสมทบโดยทูตสวรรค์กลุ่มใหญ่ที่ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการประสูติของพระเยซู ลูกากล่าวชัดเจนว่า ถึงแม้พระเยซูจะประสูติอย่างต่ำต้อย แต่บุตรชายของมารีย์นั้น จริง ๆ แล้วก็คือพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้

จากนั้น ลูกาบรรยายถึงการที่พระเยซูเข้ารับสัพพัญญูและปรากฏตัวที่พระวิหารในเยรูซาเล็ม ในลูกา 2:21-40 ที่พระวิหารพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนสิเมโอนและดลใจท่าน รวมทั้งอันนา วิสุทธิสตรีผู้เผยพระวจนะ ให้ประกาศว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ผู้จะนำความรอดมาสู่โลกมนุษย์ ให้เราฟังคำสรรเสริญพระเจ้าของสิเมโอน ในลูกา 2:30-32:

เพราะตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์ ความรอดซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อ
หน้าประชากรทั้งปวงเป็นแสงสว่างเพื่อสำแดงแก่คนต่างชาติและเพื่อเป็นศักดิ์ศรีแก่อิสราเอลป
ระชากรของพระองค์”(ลูกา 2:30-32)

สิ่งนี้ทำให้สำเร็จตามพระวจนะอิสยาห์ 49:6 ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสดังนี้:

พระองค์ตรัสว่า “เป็นการเล็กน้อยเกินไปที่จะให้เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเราเพื่อฟื้นฟูชนเผ่าต่างๆ
ของยาโคบ ให้กลับสู่สภาพเดิมและนำชนอิสราเอลเหล่านั้นซึ่งเราสงวนไว้กลับมาหาเรา เราจะให้เจ้า
เป็นแสงสว่างสำหรับชนต่างชาติด้วย เพื่อเจ้าจะนำความรอดของเราไปจนถึงสุดปลายแผ่นดิน โลก” (อิสยาห์ 49:6)

โดยผ่านทางสิเมโอน พระเจ้าเปิดเผยว่า พระเยซูคือพระเมสสิยาห์ผู้จะนำความรอดและสง่าราศีมาสู่อิสราเอล และยิ่งกว่านั้น พระองค์จะนำข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าไปถึงคนต่างชาติด้วย เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับความรอดเช่นกัน

ท้ายที่สุด ลูกาได้ย้อนกลับมาที่ประเด็นสำคัญเรื่องความเป็นพระบุตรของพระเยซู โดยเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูที่พระวิหารโดยสังเขป ในลูกา 2:41-52 เมื่ออายุ 12 ปี พระเยซูติดตามบิดามารดาของพระองค์ไปร่วมพิธีปัสกาในเยรูซาเล็ม แต่พระองค์แยกกับบิดามารดาตอนที่กำลังกลับบ้าน บิดามารดาของพระองค์พบพระองค์หลายวันถัดมาในโถงพระวิหาร กำลังคุยอยู่กับพวกพวกอาจารย์ ทุกคนในพระวิหารต่างประหลาดใจกับความรู้และความเข้าใจของพระเยซู เมื่อมารีย์มายืนต่อหน้าพระเยซู คำตอบของพระองค์เผยให้เห็นว่าพระองค์พิเศษเพียงใด ให้เราลองฟังสิ่งที่พระเยซูกล่าวแก่มารีย์ ในลูกา 2:49:

พระกุมารตรัสว่า “ตามหาเราทำไม? ไม่รู้หรือว่าเราต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดาของเรา?” (ลู

กา 2:49)

พระวิหารนั้นเป็นนิเวศน์พระบิดาของพระองค์ เพราะพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า
หลังจากการกำเนิดและการประสูติ รวมทั้งวัยเด็ก ของทั้งยอห์นและพระเยซู ลูกาได้รายงานถึงการที่ยอห์นยก
กล่าวอย่างเจาะจงว่าพระเยซูคือใคร ในลูกา 3:1-20

การที่ยอห์นระบุตัวตนของพระเยซู

ในบทบรรยายตอนนี้ ยอห์นตระเตรียมมรรคาสำหรับความรอดจากพระเจ้าด้วยการกล่าวเจาะจงอย่างเป็นทางการว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ พันธกิจการเทศนาของท่านในละแวกแม่น้ำจอร์แดน ยอห์นประกาศว่าแผ่นดินของพระเจ้ากำลังจะมาถึง เตือนสติผู้คนให้กลับใจจากบาปและให้คนเหล่านั้นที่กลับใจรับบัพติศมา แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาหาท่านเพื่อรับบัพติศมา ยอห์นระบุชัดเจนว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ และประกาศตรง ๆ ว่าท่านไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายฉลองพระบาทของพระเมสสิยาห์ ยอห์นกล่าวว่าพระเยซูจะให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามที่มีพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิม เช่นอิสยาห์ 44:3 และเอเสเคียล 39:29 และนี่หมายความว่ายุคสุดท้ายของประวัติศาสตร์ได้มาถึงแล้ว อันเป็นเวลาที่มีความรอดจากพระเจ้าจะสำเร็จเป็นจริงอย่างสมบูรณ์

นำสนใจที่จะสังเกตว่า ในพันธสัญญาเดิม อพยพ 19 เมื่อคนอิสราเอลจะได้รับฟังพระดำรัสของพระเจ้าหรือพระเจ้ากำลังจะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนาย พวกเขาถูกบัญชาไว้ล่วงหน้าให้ซักเสื้อผ้าและชำระตนเองให้บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้จึงปรากฏว่า จริง ๆ แล้ว การชำระเป็นสิ่งที่จะต้องทำเมื่อเตรียมตัวรับการเสด็จมาหรือการปรากฏของพระเจ้า และถ้าเราดูที่คำประกาศของยอห์นผู้ให้บัพติศมา โดยพื้นฐานแล้ว ท่านกำลังกล่าวว่าพระเจ้ากำลังจะเสด็จมาเพื่อพิพากษา และประชากรจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อมด้วยการกลับใจใหม่และ แน่ใจ ด้วยการรับบัพติศมา

—ดร. เดวิด เรคเคิลส์

ในหนังสือพระกิตติคุณ เราได้เห็นยอห์นให้คนรับบัพติศมา และเราได้เห็นพระเยซูเสด็จมาเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น พระองค์ทำเช่นนั้นทำไม? ข้าพเจ้าหมายความว่า ยอห์นกำลังบอกว่า จงกลับใจใหม่และเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับแผ่นดินสวรรค์ พระเยซูจำเป็นต้องกลับใจใหม่ด้วยหรือ? ชัดเจนว่าพระองค์ไม่จำเป็น! พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า ผู้ปราศจากบาป แล้วพระองค์จะรับบัพติศมาจากยอห์นเพื่ออะไร? เป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องตระหนักว่า บัพติศมาของยอห์นนั้นก็เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้า เมื่อยอห์นกำลังเรียกร้องคนให้กลับใจใหม่และเชื่อนั้น ไม่เหมือนกับบัพติศมาของคริสเตียนตรงที่ ท่านกำลังประกาศว่าแผ่นดินของพระเจ้ากำลังจะเสด็จมา กษัตริย์กำลังจะเสด็จมา และประชาชนต้องเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งนี้ พระเยซู เมื่อเสด็จมาเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น พระองค์เสด็จมาเพื่อเริ่มพันธกิจของพระองค์ ทั้งหมดเกี่ยวกับบัพติศมาเริ่มต้นที่จุดแรกสุดของพันธกิจของพระเยซูในพระกิตติคุณเล่มต่าง ๆ พระองค์กำลังสำแดงแก่เรา—ลองคิดดู เช่นในกรณีของมัทธิว—เพื่อทำให้ความชอบธรรมทั้งปวงสำเร็จ ไม่ใช่เพราะพระองค์จำเป็นต้องกลับใจใหม่ ไม่ใช่เพราะพระองค์เป็นคนบาป แต่เป็นเพราะพระองค์กำลังสำแดงกับคนของพระองค์ พระองค์กำลังเริ่มพันธกิจต่อสาธารณชน พระองค์กำลังทำหน้าที่ตัวแทนของเราในชีวิตของพระองค์ ซึ่งจะจบลงด้วยการที่พระองค์สิ้นพระชนม์คืนพระชนม์ และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ดังนั้น นี่คือเหตุผลที่พระองค์เสด็จมาและรับบัพติศมาจากยอห์น อันมีนัยสำคัญว่า พระองค์ได้เริ่มพันธกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการ ได้เริ่มในสิ่งที่พระองค์ต้องกระทำ เพื่อประกาศว่า สิ่งที่ยอห์นได้เฝ้ารอคอยนั้นตอนนี้กำลังเกิดขึ้นโดยผ่านทางพระองค์ พระองค์คือผู้หนึ่งที่กำลังนำแผ่นดินของพระเจ้ามาสถาปนาไว้ในโลก

—ดร. สตีเฟน เวลล์ม

เราได้พิจารณาการที่ยอห์นระบุตัวตนของพระเยซูแล้ว ต่อไปเราจะศึกษาส่วนที่สี่ อันเป็นส่วนสุดท้ายของบทบรรยายชุดนี้ นั่นคือ การยืนยันว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้า ในลูกา 3:21 ถึง 4:13

การยืนยันสถานภาพพระบุตรของพระเจ้า

ลูกาบันทึกคำยืนยันสามครั้งต่างโอกาสกันว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า โดยเริ่มต้นที่คำยืนยันของพระเจ้าเอง ในลูกา 3:21-22 ให้เราฟังคำบรรยายบทพิติมาที่พระเยซูได้รับ ในลูกา 3:22:

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ในรูปลักษณะเหมือนนกพิราบเสด็จลงมาประทับเหนือพระองค์และมีพระสุรเสียงจากฟ้าสวรรค์ว่า “เจ้าคือลูกของเรา ผู้ที่เรารัก เราพอใจเจ้ายิ่งนัก”(ลูกา 3:22)

เมื่อพระเยซูได้รับบทพิติมา พระเจ้าเองประกาศอย่างเปิดเผยว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระองค์ โดยผ่านการที่พระวิญญาณปรากฏพระองค์ให้เห็นและพระสุรเสียงของพระองค์จากสวรรค์

จากนั้น ลูกาก็ได้ให้คำยืนยันในรูปแบบของลำดับวงศ์ว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้า ในลูกา 3:23-38 เช่นเดียวกับมัทธิว ลูกาสืบย้อนลำดับวงศ์ของพระเยซูโดยผ่านเชื้อสายอันชอบธรรมของดาวิดและอับราฮัม แต่ที่ต่างจากมัทธิวก็คือ ลูกาได้ขยายบันทึกลำดับวงศ์ของท่านเพื่อครอบคลุมเชื้อสายอันชอบธรรมของมนุษยชาติย้อนกลับไปถึงอาดัม เพื่อให้เราเข้าใจนัยยะสำคัญของลำดับวงศ์นี้ ให้เราฟังช่วงท้ายในลูกา 3:38:

ผู้เป็นบุตรของเสท ผู้เป็นบุตรของอาดัมผู้เป็นบุตรของพระเจ้า(ลูกา 3:38)

ลูกาเรียกอาดัมว่า “บุตรของพระเจ้า” ตำแหน่งเดียวกันกับที่ใช้เรียกพระเยซูตลอดพระธรรมเล่มนี้ ด้วยวิธีนี้ ลูกาชี้ให้เห็นถึงบางสิ่งที่ส่วนอื่น ๆ ในพันธสัญญาใหม่สอนไว้อย่างชัดเจน ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูถูกกำหนดให้กระทำวัตถุประสงค์ของลูกคนแรกๆของพระเจ้า คืออาดัม ให้สำเร็จเป็นจริง หรือตามที่อัครทูตเปาโลอธิบายไว้ใน 1 โครินธ์ 14:45 พระเยซูก็คือ “อาดัมคนสุดท้าย” ออาดัมเป็นกษัตริย์ผู้รับใช้พระเจ้าในโลกนี้ ผู้ซึ่งควรปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า แต่เขาล้มเหลวอย่างน่าอนาถ แต่พระเยซูเป็นพระบุตรผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้สืบทอดภารกิจต่อจากจุดที่อาดัมล้มเหลวและโดยภารกิจนี้ พระองค์ได้ทำให้ความรอดแพร่ไปถึงคนทุกชาติพันธุ์บนโลกนี้

คำยืนยันสุดท้ายว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้าก็คือการที่พระเยซูได้ยืนยันด้วยพระองค์เองในลูกา 4:1-13

นี่คือบันทึกเกี่ยวกับการที่พระเยซูถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร ตามที่ลูกากล่าวไว้ในลูกา 4:1 พระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มล้นพระเยซูและนำพระองค์ออกไปยังถิ่นทุรกันดาร ณ ที่นั้นพระองค์ถูกซาตานทดลอง ปีศาจร้ายนั้นล่อลวงให้พระเยซูเสกหินให้กลายเป็นขนมปัง ให้ยอมรับอำนาจเหนือประชาชาติจากปีศาจร้ายนั้น และให้พระองค์กระโดดลงมาจากยอดพระวิหาร และสองในสามครั้งนั้น ปีศาจร้ายยั่วชวนด้วยถ้อยคำเยาะเย้ยว่า “ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า” แต่พระเยซูตอบโต้ด้วยการปฏิเสธการยั่วชวนทั้งสามครั้งของซาตานอย่างเฉียบขาด และพระองค์ก็ถึงกับหยิบยกข้อความจากพันธสัญญาเดิมที่บรรยายว่าลูกที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าควรกระทำอย่างไร

มีหลายเหตุผลที่พระเยซูหยิบยกข้อความจากพระคัมภีร์เมื่อพระองค์เผชิญกับซาตานในถิ่นทุรกันดาร ก่อนอื่นเลย ส่วนหนึ่งที่ผู้เขียนพระกิตติคุณล้วนกระทำก็คือการบรรยายให้เห็นภาพ หรือการนำเสนอภาพของพระเยซูในฐานะพระบุตรที่แท้จริงของพระเจ้า ดังนั้นเอง เหตุผลหนึ่งที่เราเห็นพระองค์หยิบยกข้อความจากพระวจนะของพระเจ้านี้ก็เนื่องจากความสัมพันธ์เชิงพันธสัญญาของพระองค์กับพระเจ้า พระองค์เข้าไปในพระคัมภีร์และหยิบยกจากข้อความที่แสดงถึงภาพเชิงพันธ

สัญญา เพื่อให้สิ่งต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างถูกต้อง เพื่อคงไว้ซึ่งมุมมองที่เหมาะสมเกี่ยวกับพระราชอำนาจของพระองค์ในความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดา และกับอำนาจอันจำกัดของชาตคนเช่นกัน และด้วยเหตุนี้พระองค์ตรัสว่า มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารอย่างเดียวก็น่ามิได้ แต่ด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า ก็เพื่อเตือนพระองค์เองเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของสัมพันธภาพเชิงพันธสัญญา นั่นคือการกระทำเช่นนี้ก็ช่วยพระองค์ให้ต่อต้านการล่องจากชาตคนแต่เราได้เห็นพระองค์หีบยกมาจากบางส่วนของพระคัมภีร์โดยเฉพาะ นั่นคือ จากเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 6 ถึง 8 เนื่องจากในพระวจนะตอนนั้นเราทราบว่าโมเสสกำลังกล่าวถึงประสบการณ์ของคนของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดาร และอธิบายว่าประสบการณ์ในถิ่นทุรกันดารในช่วงที่ชุมชนของพระเจ้าอพยพหนีทศอบสิงที่อยู่ในจิตใจของพวกเขาอย่างไร และตอนนี้เราก็ได้เห็นบางสิ่งที่ย้ายคลึงกันมากกำลังเกิดขึ้น นั่นคือ การทดสอบความเป็นพระบุตรของพระเยซูที่มักกับการล่องที่พระองค์เผชิญ ในขณะที่คนอิสราเอลล้มเหลวและสอไปไม่ผ่าน แต่พระเยซูสอผ่าน เราจึงได้เห็นการเปรียบเทียบโดยการอิงพันธสัญญาเดิมในลักษณะนี้ ทั้งผู้เขียนพระกิตติคุณ และโดยพระเยซูเช่นกันในบทบรรยายเรื่องการทดลองนี้

—ดร. เกร็ก เพอร์รี่

เนื่องจากลูกาเสนอลำดับวงศ์ของพระเยซูอันไปจบลงที่อาดัมในฐานะบุตรของพระเจ้า บทบรรยายของลูกาเกี่ยวกับการที่พระเยซูถูกทดลองจึงควรศึกษาโดยเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างจากเรื่องราวของการที่อาดัมถูกทดลอง ในปฐมกาลบทที่ 3 ในเหตุการณ์นั้น ชาตคนล่องอาดัมในสวนเอเดน และเมื่ออาดัมทำผิด พระเจ้าได้สาปแช่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวงและขับไล่มนุษย์ชาติให้ไปอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงกันข้าม พระเยซูต่อต้านการล่องในถิ่นทุรกันดาร และสิ่งนี้ยืนยันว่าพระองค์เป็นพระบุตรผู้สืบทอดของพระเจ้าจริง ๆ ผู้ที่จะนำคนที่สืบทอดของพระเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินสวรรค์

หลังจากจุดเริ่มต้นของพระเยซูในแคว้นยูเดียและแคว้นกาลิลี ส่วนสำคัญถัดมาของพระกิตติคุณลูการายงานพันธกิจของพระเยซูในแคว้นกาลิลี ส่วนนี้เริ่มจาก 4:14 ถึง 9:50

พันธกิจของพระเยซูในแคว้นกาลิลี

ในส่วนนี้ ลูการายงานตัวอย่างมากมายที่ทำให้เห็นถึงฤทธานุภาพอันมหัศจรรย์และการประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซู เพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามที่สัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม

บทบรรยายของลูกาเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูในแคว้นกาลิลีแบ่งได้เป็นห้าส่วน: (1) คำเทศนาของพระเยซูที่นาซาเรธ; (2) การเทศนาสั่งสอนและการอัศจรรย์ของพระองค์; (3) ความแตกต่างระหว่างบทบาทของพระเยซูและของยอห์นผู้ให้บัพติศมา; (4) การเทศนาสั่งสอนและการอัศจรรย์เพิ่มเติมโดยพระเยซู; และ (5) การที่พระเยซูเตรียมความพร้อมให้สาวก 12 คนในการปฏิบัติพันธกิจต่อไป เราจะศึกษาแต่ละส่วนโดยเริ่มต้นที่คำเทศนาของพระเยซูที่นาซาเรธ ในลูกา 4:14-30

คำเทศนาที่นาซาเรธ

พระกิตติคุณสัมพันธ (Synoptic Gospels) ทั้งสามเล่มเน้นที่ฤทธานุภาพอันมหัศจรรย์และการประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูในช่วงที่พระองค์ปฏิบัติพันธกิจที่กาลิลี แต่การนำเสนอของลูกาแตกต่างจากคนอื่น เนื่องจากท่านนำเสนอช่วงนี้ของพันธกิจของพระเยซูโดยเริ่มที่คำเทศนาบทแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้าในบ้านเกิดของพระองค์ คือนาซาเรธ ลูการายงานว่า พระเยซูอยู่ที่ธรรมศาลาในวันสะบาโต และพระองค์ก็ได้รับม้วนหนังสือพระธรรมอิสยาห์ พระองค์

จึงอ่านจากอิสยาห์ 61:1-2 และจากนั้นพระองค์ได้ประกาศสิ่งที่น่าประหลาดใจ ให้เราฟังว่าพระเยซูอ่านและกล่าวว่า
อย่างไร ในลูกา 4:18-21:

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้าเพราะพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวดีแก่ผู้ยากไร้พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่ผู้ถูกจองจำและให้คนตาบอดมองเห็น ให้ปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่ให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”...
“ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นจริงแล้วตามที่ท่านได้ฟัง”(ลูกา 4:18-21)

เมื่อพระองค์กล่าวว่า “พระคัมภีร์ตอนนี้ที่พวกท่านได้ยินกับหูก็สำเร็จแล้วในวันนี้” พระองค์กำลังบอกว่า บางสิ่งที่พันธสัญญาเดิมได้มอบให้ไว้และคาดหมายนั้น บัดนี้กำลังถูกทำให้เป็นจริงแล้ว นี่คือนิวคิดทั้งหมดเกี่ยวกับ “ปีแห่งอิสรภาพ” (Jubilee) ที่ว่าในปีที่ 49 หรือปีที่ 50 ขึ้นอยู่กับว่าคุณคำนวณอย่างไร ชาวอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมจะต้องยกหนี้ของคนที่ยืมใช้ในครัวเรือนและยอมให้เขากลับไปยังแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของเขา แผ่นดินที่เขาได้รับจัดสรรตามเผ่าต่าง ๆ แผ่นดินที่ครอบครัวของเขาได้รับย้อนกลับไปถึงช่วงเวลาของโมเสสและโยชูวาล้ำรามองอพยพว่าเป็นเหตุการณ์ใหญ่และสำคัญในพันธสัญญาเดิมเพื่อการทรงไถ่ เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าปีแห่งอิสรภาพก็คือการจัดเตรียมอันสำคัญพระเจ้าเพื่อการกอบกู้ เหตุผลก็คือ トラบไตที่เรายังมีชีวิตอยู่ในโลกที่ล้มลงนี้ การทรงไถ่เท่านั้นที่จะช่วยให้เรารอด แต่การกอบกู้เป็นส่วนหนึ่งของการทรงไถ่ของพระเจ้า ดังนั้น พระเยซูจึงเริ่มแสดงสัญญาของ “ปีแห่งอิสรภาพ” นี้ พระองค์ปลดปล่อยมนุษย์จากการกดขี่ข่มเหงของปีศาจร้าย จากการถูกสังกรรมตราหน้า หรือจากการถูกแบ่งชนชั้นทางสังคม และพระองค์กำลังกอบกู้พวกเขาให้คืนดีกับพระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างและพระบิดาของพวกเขา

—ศาสตราจารย์ไมเคิล กิลโด

อิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้ว่า การมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้าจะส่งผลให้คนที่สัตย์ซื่อทั้งปวงของพระเจ้าได้รับความรอด และพระเยซูประกาศว่าวันนั้นได้มาถึงแล้ว ข้อพระวจนะที่หยิบยกมานี้แสดงถึงต้นแบบพื้นฐานของลูกาสำหรับทำความเข้าใจพันธกิจทั้งสี่ของพระเยซู นั่นคือ พระเยซูคือพระเมสสิยาห์หรือพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดที่ถูกพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิม ผู้ซึ่งจะสำแดงแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ด้วยการนำความรอดมาสู่คนของพระองค์

หลังจากได้นำเสนอคำเทศนาของพระเยซูที่นาซาเรธแล้ว ลูกาก็รายงานตัวอย่างมากมายเพื่อให้เห็นถึงคำสอนและการอัศจรรย์อันทรงฤทธานุภาพของพระเยซู ในลูกา 4:31 ถึง 7:17

คำสอนและการอัศจรรย์

ในส่วนนี้ ลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง เนื่องจากพระองค์ทำให้คำพยากรณ์ในอิสยาห์ 61:1-2 สำเร็จเป็นจริง พระเยซูช่วยให้คนได้รับอิสรภาพจากวิญญาณชั่ว ในลูกา 4:31-36 พระองค์ทรงรักษาคนอีกมากมาย ใน 4:38-42 และพระองค์ทรงเรียกสาวกคือเปโตร ยากอบ และยอห์น ในลูกา 5:1-11

และเราเห็นรูปแบบคล้ายคลึงกันในข้อพระคัมภีร์ที่ตามมา ซึ่งกล่าวถึงการรักษาคนโรคเรื้อน ใน 5:12-15 และคนง่อย ใน 5:17-26 ตามมาด้วยการที่พระเยซูทรงเรียกสาวกชื่อเลวี หรือมัทธิว ใน 5:27-32

รูปแบบคล้ายคลึงกันนี้ถูกนำเสนอซ้ำอีกในพระวจนะข้อถัดมาเช่นกัน แต่แทนที่จะเป็นการรักษา ลูกาบันทึกคำสอนของพระเยซู ใน 5:33-39 พระเยซูสอนว่าการที่พระองค์สถิตอยู่ด้วยด้านกายภาพควรเป็นจุดสิ้นสุดของการอดอาหารและเป็นจุดเริ่มต้นของการชื่นชมยินดี ใน

6:1-11 พระเยซูสอนว่าวันสะบาโตมิได้ไว้เพื่อการรักษาโรคและการช่วยชีวิต และใน **6:12-16** พระองค์เลือก 12 คนจากสาวกมากมายของพระองค์ให้ทำหน้าที่เป็นอัครทูตพิเศษ ผู้ได้รับมอบหมายให้สถาปนากฎบัญญัติใหม่สำหรับอิสราเอล

โดยผ่านการอัครธรรมและคำสอนเหล่านี้ พระเยซูสำแดงให้เห็นว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ที่อิสยาห์พยากรณ์ไว้อย่างแท้จริง เนื่องจากพระองค์นำมาซึ่งความโปรดปรานของพระเจ้าเป็นเจ้าในรูปแบบของอิสราเอล การรักษาโรค และการปลดปล่อยจากการถูกกดขี่ข่มเหง

จากนั้น ลูกาได้รายงานคำเทศนาที่ค่อนข้างยาวของพระเยซู ในลูกา 6:17-49 คำเทศนาของพระเยซูนี้มักถูกกล่าวถึงในชื่อ “คำเทศนาบนที่ราบ” และมีความคล้ายคลึงกันหลายประการกับ “คำเทศนาบนภูเขา” ของพระองค์ ในมัทธิวบทที่ 5 ถึง 7

หนึ่งในความแตกต่างที่น่าสนใจระหว่างมัทธิวและลูกาก็คือ เรามี “คำเทศนาบนภูเขา” ในมัทธิวบทที่ 5-7 และเราก็มีสิ่งที่เรารู้จักกันในชื่อ “คำเทศนาบนที่ราบ” ในลูกาบทที่ 6 และประเด็นนี้ก็เป็นที่จุดที่อภิปรายและถกเถียงกันอย่างไม่มีที่สิ้นสุด นี่คือการเทศนาที่เดียวกันหรือคนละบทกันแน่? ข้าพเจ้าคิดว่ามีสองเรื่องที่ต้องอธิบายก่อน ประการแรก เรารู้ว่าเรากำลังทำงานกับ “สารที่ถูกส่งต่อมา” จากสิ่งใดก็ตามที่พระเยซูกล่าวไว้ในโอกาสนั้น ข้าพเจ้าหมายความว่า คุณลองอ่านมัทธิวบทที่ 5 ถึง 7 และนึกดูว่า จะต้องใช้เวลามากแค่ไหน? อาจจะ 40 นาทีเมื่ออ่านออกเสียง แต่พระเยซูกำลังพูดต่อเนื่องกันเป็นชั่วโมง ๆ และคำสอนของพระองค์ก็ไม่สามารถบีบอัดได้ขนาดนั้น ดังนั้น เราจึงทำงานกับข้อมูลที่ถูกละทิ้ง “สกัด” ออกมา แล้วเรากำลังพูดถึง “ข้อมูลสกัด” ชุดเดียวกันหรือไม่? เอาละ ข้าพเจ้าคิดว่าเราน่าจะกำลังพูดถึงข้อมูลชุดเดียวกันเรื่องที่สองที่ข้าพเจ้าอยากกล่าวถึงก็คือ ถ้าท่านรู้จักภูมิศาสตร์ของบริเวณนั้น ก็น่าที่อย่างยิ่ง มีภูเขาเรียงรายอยู่หลังเมืองคาเปอร์นาอุม และท่านจึงสามารถมองดูภูเขาเหล่านั้นและกล่าวว่า “ใช่เลย พระเยซูนั่งลงและประชาชนก็อยู่บนเนินเขา” แต่ในอีกมุมหนึ่ง ถ้าท่านมองดูพื้นที่นี้ จริง ๆ แล้วก็เป็นบริเวณหินภูเขาไฟที่ค่อย ๆ ลาดลงมาจากภูเขาที่สูงประมาณ 3,000 ฟุต ไปสู่ระดับน้ำทะเล และเมื่อท่านมองดูพื้นที่นี้จากระยะไกล ก็จะเห็นพื้นที่มหึมาที่ท่านและข้าพเจ้าอาจเรียกว่าที่ราบ เป็นพื้นที่ลาดและอยู่บนเนินเขา และเชื่อมขมกกันได้เลย ข้าพเจ้ากล่าวพูดว่า ในคำเทศนาบนภูเขานั้น พระเยซูกำลังนั่งอยู่บนเนินเขา และในคำเทศนาบนที่ราบนั้น มันก็เป็นเหตุการณ์เดียวกัน บนพื้นที่เรียบและข้าพเจ้าคิดว่ามีประเด็นสุดท้ายตรงนี้ที่นำที่อย่างยิ่ง ลูกาต้องการให้เราพิจารณาของพระเยซูประทับในใจในฐานะผู้ที่เข้าถึงได้ ดังนั้น ท่านจึงบรรยายว่าพระเยซูอยู่บนที่ราบ—พระองค์อยู่กับเรา ส่วนมัทธิวต้องการให้เราเห็นพระเยซูในฐานะผู้ทรงอำนาจ—พระเยซูบนภูเขา เช่นเดียวกับโมเสสบนภูเขาซีนาย และข้าพเจ้าคิดว่าทั้งสองสามารถเป็นคำตอบสำหรับเรา

—ดร. ปีเตอร์ วอลด์เกอร์

ในคำเทศนาบนที่ราบพระเยซูเน้นการเปลี่ยนเป็นตรงกันข้ามในลักษณะเดียวกับที่อิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้ คนยากจนจะได้รับพระพร ผู้ท้อใจจะได้อิสรภาพ คนเหล่านั้นที่คร่ำครวญจะได้หัวเราะ และพระเจ้าจะอวยพระพรคนเหล่านั้นที่ปราศจากความช่วยเหลือ แต่ชาวประเสริฐนั้นก็ไปไกลอีกขั้นหนึ่ง พระเยซูเรียกคนเหล่านั้นที่ได้รับพระพรให้ติดตามพระองค์ไปและดำเนินชีวิตด้วยมาตรฐานและค่านิยมแห่งแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งมักแตกต่างอย่างมากจากมาตรฐานของโลก เช่น พระองค์เรียกร้องให้พวกเขารักคนแปลกหน้าและแม้กระทั่งศัตรู ซึ่งตรงกันข้ามกับค่านิยมของโลกนี้ที่บอกให้เราแวงคนแปลกหน้าและเกลียดชังศัตรู ดังนั้นข้อความแห่งแผ่นดินของพระเจ้ามิได้เป็นเพียงข้อความแห่งพระพรเท่านั้น แต่ยังเป็นความรับผิดชอบด้านจริยธรรมอีกด้วย

หลังจากคำเทศนาบนที่ราบ ลูกาได้สรุปส่วนนี้ด้วยหลักฐานเพิ่มเติมว่าพระเยซูกำลังทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์สำเร็จเป็นจริง พระเยซูรักษาบาดของนายร้อย ในลูกา 7:1-10 และใน 7:11-16 พระองค์ถึงกับช่วยบุตรชายของหญิงม่ายที่นาอินให้เป็นขึ้นมาจากความตาย

บทบรรยายถัดมาของลูกาเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูในกาลิลีได้แก่กลุ่มเรื่องราวที่เกี่ยวข้องแควดล้อมยอห์น

ผู้ให้บัพติศมาในลูกา 7:18-50

ยอห์นผู้ให้บัพติศมา

หลังจากยอห์นผู้ให้บัพติศมาถูกจำคุก ท่านส่งสาวกบางคนของท่านไปถามพระเยซูว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์จริง ๆ หรือไม่ และพระเยซูได้ตอบโดยการเตือนความจำพวกเขาถึงสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ การอัศจรรย์และคำเทศนาของพระเยซูล้วนทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ในบทที่ 61:1-2 สำเร็จเป็นจริง และด้วยเหตุนี้จึงพิสูจน์ว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์จริง ๆ ให้เราฟังสิ่งที่พระเยซูตรัสกับคนส่งสารของยอห์น ในลูกา 7:22:

“จงกลับไปรายงานสิ่งที่ท่านได้เห็น ได้ยินแก่ยอห์น คือคนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายจากโรค คนหูหนวกกลับได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่คนยากไร้

(ลูกา 7:22)

พระเยซูยืนยันต่อไปว่ายอห์นคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาผู้เผยพระวจนะ แม้กระทั่งยอห์นก็ไม่สามารถเทียบได้กับผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า และลูกาเน้นย้ำประเด็นนี้ใน 7:47-50 โดยอธิบายว่าจริง ๆ แล้ว พระเยซูได้ยกโทษบาปของหญิงผู้ผิดศีลธรรมที่มาล้างพระบาทของพระองค์ ยอห์นได้ให้บัพติศมาแก่คนที่กลับใจใหม่ เพื่อเป็นการวิงวอนขอการอภัยโทษจากพระเจ้า แต่พระเยซูได้นำแผ่นดินของพระเจ้าเข้ามาสู่ประสบการณ์ปัจจุบันของมนุษย์โดยการยกโทษให้คนบาป การรักษาคนเจ็บป่วย และการประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ยากไร้

หลังจากเหตุการณ์อันแวดล้อมยอห์นผู้ให้บัพติศมา ลูกาก็ได้รายงานคำสอนและการอัศจรรย์อีกมากมายของพระเยซู ในลูกา 8:1-56

คำสอนและการอัศจรรย์

ในคำสอนและการอัศจรรย์เพิ่มเติมนี้ พระเยซูเน้นไปที่ข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้า คำอุปมาเรื่องคนหว่านเมล็ดพืชในลูกา 8:1-15 และคำอุปมาเรื่องเซ็งตะเกียงบรรยายถึงความสำคัญของการตอบสนองต่อพระวจนะของพระเจ้าในเรื่องแผ่นดินของพระองค์ด้วยความศรัทธาและความเชื่อฟัง และพระองค์เน้นย้ำประเด็นสำคัญเดียวกันนี้ในลูกา 8:19-21 เมื่อพระองค์ตรัสว่า สมาชิกที่แท้จริงของครอบครัวของพระองค์ก็คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม

จากนั้น ในลูกา 8:22-56 ลูกาได้รายงานการอัศจรรย์มากมายที่ยืนยันและสำแดงให้เห็นความรอดที่พระเยซูกำลังนำมาสู่มวลมนุษย์: พระเยซูทำให้พายุสงบ ขับวิญญาณชั่วออก รักษาโรคให้หญิงที่ป่วย และทำให้เด็กหญิงคนหนึ่งเป็นขึ้นจากความตาย

ท้ายที่สุด ลูกาได้จบรายงานเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูในกาลิลีโดยรายงานการที่พระเยซูทรงเตรียมความพร้อมให้อัครทูต 12 คนเพื่อกระทำพันธกิจต่อไป ในลูกา 9:1-50

การเตรียมความพร้อมให้ 12 อัครทูต

แรกสุด ในลูกา 9:1-9 พระเยซูส่งอัครทูต 12 คนไปรักษาโรคและประกาศข่าวประเสริฐ คนเหล่านี้คือคนกลุ่มเดียวกับที่พระองค์ได้แยกไว้ต่างหากในลูกา 6 จากนั้น พระองค์สำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์โดยการเลี้ยงคน 5,000

คนใน 9:10-17 เพื่อสอนให้อัครทูตของพระองค์วางใจในฤทธานุภาพและการจัดเตรียมของพระองค์ และการเตรียมความพร้อมนี้นำไปสู่บทสรุปในลูกา 9:18-27 เมื่อพวกอัครสาวกยอมรับว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ หรือพระคริสต์ ผู้ที่คนรอคอยมาอย่างยาวนาน

ลูกาสรุปส่วนนี้ด้วยเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับการที่พระเยซูเตรียมความพร้อมอัครสาวกของพระองค์ต่อไป เพื่อการทำพันธกิจ โดยเฉพาะพันธกิจที่พวกเขาจะได้รับมอบหมายหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระเยซูทรงจำแลงพระกายต่อหน้าเปโตร ยากอบ และยอห์นในลูกา 9:28-36 ในเหตุการณ์นี้ พระบิดาตรัสจากฟ้าสวรรค์เพื่อยืนยันพันธะที่คนทั้งสามมีร่วมกับพระเยซู จากนั้นพระเยซูได้ขับผีโสโครกที่ไม่มีผู้ใดสามารถขับออกได้ ใน 9:37-45 และสอนเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้า ใน 9:46-50 ในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ พระเยซูเตรียมความพร้อมให้สาวกของพระองค์รับรู้พระราชอำนาจของพระองค์ ฟังปาฏิหาริณภาพของพระองค์ และปฏิบัติพันธกิจในฐานะผู้รับใช้ผู้ถ่อมตนในพระนามของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพของแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้

หลังจากพระเยซูปฏิบัติพันธกิจในกาลิลี ส่วนสำคัญถัดมาในพระกิตติคุณลูกาได้บรรยายการเดินทางของพระเยซูไปยังเยรูซาเล็ม ส่วนนี้เริ่มจากลูกา 9:51 ไปจนถึง 19:27

การเดินทางของพระเยซูไปยังเยรูซาเล็ม

ในส่วนนี้ มีถึงห้าครั้งที่ลูกากล่าวถึงความตั้งใจของพระเยซูที่จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม: 9:51; 13:22; 17:11; 18:31; และ 19:28 เพื่อให้เห็นหนึ่งตัวอย่าง ลองฟังลูกา 18:31-32:

พระเยซูทรงพาสาวกทั้งสิบสองคนเสด็จออกมาและตรัสบอกพวกเขาว่า

“พวกเรากำลังขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

และทุกอย่างที่บรรดาผู้เผยพระวจนะเขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์จะสำเร็จ พระองค์จะถูกมอบให้

คนต่างชาติ พวกเขาจะเยาะเย้ย ทุบตี ถ่มน้ำลายรด โบยตี และฆ่าพระองค์”(ลูกา 18:31-32)

โดยการใช้ข้อความลักษณะนี้ ลูกาบอกชัดเจนว่าพระเยซูมุ่งมั่นในแผนการของพระเจ้าที่จะช่วยคนของพระองค์ให้รอด ถึงแม้จะทำให้พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ที่เยรูซาเล็มก็ตาม

เราจะแบ่งบทบรรยายของลูกาเกี่ยวกับการเดินทางของพระเยซูสู่กรุงเยรูซาเล็มเป็นส่วนหลัก ๆ ด้วยกัน: 1)

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับธรรมชาติของการเป็นสาวก; 2) รายงานของลูกาเกี่ยวกับความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้นระหว่างพระเยซูและผู้ต่อต้านพระองค์; 3) คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องแลกเพื่อเป็นสาวกของพระองค์; และ 4) การที่พระเยซูมุ่งมั่นในแผนการของพระเจ้าที่จะช่วยคนของพระองค์ให้รอด ให้เราเริ่มด้วยการศึกษาธรรมชาติของการเป็นสาวกในลูกา 9:51 ถึง 11:13

ธรรมชาติของการเป็นสาวก

ความมุ่งมั่นของพระเยซูที่จะสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าและช่วยคนของพระองค์ให้รอดนำพระองค์ไปสู่การทรงเลือกและฝึกอัครทูตพิเศษของพระองค์เพื่อการเป็นผู้นำโดยการรับใช้ ในลูกา 9:51 ถึง 10:24 พระองค์สอนเหล่าสาวกว่าควรจะประกาศข่าวประเสริฐอย่างไร และเตือนพวกเขาว่าชีวิตของพวกเขาจะยากลำบาก แต่พระองค์ก็ได้ประทานฤทธิ์อำนาจแก่พวกเขาโดยผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากการเตรียมความพร้อมนี้ พระองค์ได้ส่งสาวกเหล่านั้นออกไปประกาศข่าวประเสริฐในเมืองต่าง ๆ ที่พระองค์วางแผนที่จะไปเยือน

หลังจากนั้น ในลูกา 10:25 ถึง 11:13 พระเยซูได้ประทานโลกทัศน์ที่กว้างไกลแก่พวกเขา โดยสอนสามเรื่องที่สำคัญกับการเป็นสาวก นั่นคือ การรักเพื่อนบ้าน การรักพระเจ้า และการอธิษฐาน

พระเยซูเริ่มสอนเรื่องเหล่านี้ในลูกา 10:27 โดยสรุปคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับความรักดังต่อไปนี้:

“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านอย่างสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง และสุดความคิดของท่าน”
และ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (ลูกา 10:27)

ในข้อนี้ พระเยซูหยิบยกพระวจนะเฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 และเลวีนิติ 19:18 เพื่ออธิบายว่าบทบัญญัติทั้งสี่
ในพันธสัญญาเดิมล้วนสอนเราว่าควรรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านอย่างไร

สองย่อหน้าที่ตามมาแสดงตัวอย่างของสององค์ประกอบของบัญญัติแห่งความรักนี้ คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดีในลูกา 10:29-37
เป็นตัวอย่างว่าควรรักเพื่อนบ้านอย่างไร นี่คือเรื่องราวที่รู้จักกันดีเกี่ยวกับชาวสะมาเรียผู้แสดงความรักต่อเพื่อนบ้านที่เป็นชาวอิสราเอลที่ได้รับ
บาดเจ็บ ถึงแม้จะมีความบาดหมางกันระหว่างคนสองกลุ่มนี้ก็ตาม ถัดจากนั้น ในลูกา 10:38-42 การที่พระเยซูไปพบกับมารีย์แสดงตัวอย่างว่า
ควรรักพระเจ้าอย่างไร โดยการนั่งที่พระบาทของพระเยซูและฟังคำสอนของพระองค์ มารีย์แสดงให้เห็นว่าเราควรรักพระเจ้าโดยการให้พระองค์
สำคัญเป็นอันดับหนึ่งในชีวิตของเราและโดยการฟังพระคำของพระองค์อย่างพร้อมที่จะปฏิบัติตาม

ท้ายที่สุด คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการอธิษฐาน ในลูกา 11:1-13 สรุปคำสอนของพระองค์สำหรับอัคร
สาวก โดยสอนให้พวกเขาอธิษฐานจากใจจริงและด้วยความซื่อสัตย์ เพื่อทูลขอของประทานและพระพรแห่งแผ่นดิน
ของพระเจ้า

การอธิษฐานเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับคริสเตียน เป็นส่วนสำคัญของชีวิตพระเยซู และเราสามารถเห็น
ความสำคัญของการอธิษฐานโดยผ่านตัวอย่างชีวิตของพระองค์ เราพบว่ายิ่งภาระงานของพระองค์มาก
ขึ้นเพียงใด พระองค์ก็อธิษฐานมากขึ้นเท่านั้น และพระองค์แสวงหาความเข้มแข็งของพระเจ้าเมื่อ
พระองค์ทรงพักผ่อน พระองค์ตระหนักว่าพระองค์จำเป็นต้องมีสัมพันธ์สนิทกับพระบิดาอย่างเสมอ
ต้นเสมอปลาย เพื่อที่พระองค์จะเสริมความเข้มแข็งฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ขึ้นใหม่ พระองค์
อธิษฐานทั้งคืนก่อนที่พระองค์จะเลือกสาวก 12 คน โดยรู้ว่าหนึ่งในนั้นจะทรยศพระองค์ จริง ๆ แล้ว
เมื่อพระองค์เลือกสาวกของพระองค์ พระองค์กำลังมองไปเบื้องหน้าถึงไม้กางเขน และนี่คือเหตุผลส่วน
หนึ่งที่พระเยซูใช้เวลาทั้งคืนอธิษฐานก่อนที่จะลงมือปฏิบัติพันธกิจอันสำคัญอย่างยิ่ง ชีวิตแห่งการ
อธิษฐานของพระเยซูเป็นตัวอย่างสำหรับเรา หลังจากนั้น เมื่อสาวกของพระองค์กลับมาหาพระองค์
ด้วยความชื่นชมยินดีเนื่องจากงานอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาได้กระทำ พระเยซูก็สรรเสริญพระบิดา กล่าวว่า
“ข้าแต่พระบิดาผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ที่พระองค์ทรงปิดบังสิ่ง
เหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนฉลาด แต่ทรงสำแดงแก่พวกทารก” พระเยซูสรรเสริญพระบิดา ดังนั้น
เราจึงควรสรรเสริญพระบิดาเช่นกัน ถ้าแม้แต่พระเยซูยังจำเป็นต้องอธิษฐานและสรรเสริญพระบิดา เรา
ก็จำเป็นที่จะทำเช่นนั้นมากยิ่งขึ้นกว่าก่อนพระองค์ถูกจับกุม พระองค์ได้อธิษฐานอย่างจริงจังในสวนเกท
เสมี และในที่สุดพระองค์ตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ฉวยนี้เลื่อนพ้นไปจาก
ข้าพระองค์ แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”
ดังนั้น เราเห็นว่าพระเยซูยอมจำนนต่อพระบิดาอย่างสิ้นเชิง พระเยซูอธิษฐานเพราะความสัมพันธ์ของ
พระองค์กับพระบิดา และพระองค์ประสงค์ที่จะกระทำแผนการแห่งความรอดเพื่อมวลมนุษยชาติให้
สำเร็จลุล่วง ตัวอย่างของพระองค์สอนเราว่า ในฐานะลูกของพระเจ้า คำอธิษฐานและการยอมจำนนของ
เราต่อพระประสงค์ของพระบิดาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อชีวิตของเรา

—ดร. ปีเตอร์ โชว (แปลจากต้นฉบับภาษาอื่น)

เอาอย่างนี้ ข้าพเจ้าขอบอกว่าเหตุผลหลักที่การอธิษฐานสำคัญสำหรับคริสเตียนก็คือ ทุกครั้งที่เราอธิษฐาน ก็เป็นการ
แสดงออกถึงความเชื่อของเราในพระคริสต์ การที่เราพักสงบในข่าวประเสริฐ เหตุผลเดียวที่เราสามารถอธิษฐานได้ก็เพราะ
พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของเรา พระเยซูประทานหนทางให้เราเข้าถึงพระบัลลังก์ของพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน

เราสามารถมุ่งไปสู่พระบัลลังก์แห่งพระคุณอย่างกล้าหาญโดยมีความมั่นใจ เพราะพระเยซูได้ประทานหนทางแก่เราที่จะไป ณ ที่นั่น ดังนั้น เหตุผลแรกที่เราอธิษฐานก็เพราะว่า นี่คือการนำข่าวประเสริฐมาสู่การปฏิบัติเหตุผลที่สองที่เราอธิษฐานก็ เพราะว่าเป็นการแสดงออกอย่างต่อเนื่องถึงการพึ่งพาพระเจ้าในทุก ๆ สิ่ง เราเข้าไปเฝ้าพระองค์ในฐานะพระบิดาของเรา ผู้ทรง รักที่จะอวยพระพรลูก ๆ ของพระองค์ และทูลขออาหารประจำวันจากพระองค์ และเป็นหนทางที่เรานมัสการพระเจ้าด้วย เราแสดงออกถึงความทรงคุณค่าของพระองค์ เราเทิดทูนพระองค์ เรามีสัมพันธภาพกับพระองค์ นี่คือความเป็นจริงที่ดำรง อยู่ นั่นคือ การอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอที่พระคัมภีร์กล่าวถึง อันเป็นหนทางที่เราจะดำเนินชีวิตโดยสัมพันธ์กับพระองค์อยู่ของ พระเจ้าในแต่ละวัน โดยสำนึกว่าพระองค์เป็นพระเจ้าและพระองค์มีความสำคัญยิ่งในชีวิตของเรา

—ดร. เค เอริก เรอนเนส

จอห์น เวสลีย์เรียกการอธิษฐานว่าเป็นหนทางอันยิ่งใหญ่ที่จะใกล้ชิดพระเจ้า เป็นวิธีการสำคัญแห่งพระคุณ แท้จริงแล้ว เมื่อ คุณศึกษาประวัติศาสตร์ของคริสต์ศาสนา การศึกษาพระคัมภีร์และการอธิษฐานเป็นแนวปฏิบัติฝ่ายวิญญาณที่สำคัญที่สุด สองประการ ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุผลที่ทำให้การอธิษฐานสำคัญอย่างยิ่งก็คือ การอธิษฐานสร้างสัมพันธภาพกับพระเจ้าใน ลักษณะตามคำสอนของคริสต์ศาสนา เมื่อเราอธิษฐาน เรากำลังสนทนากับพระเจ้าและฟังว่าพระเจ้าต้องการตรัสสิ่งใดกับเรา จากนั้น เราก็ตอบสนองต่อสิ่งที่เราได้ยิน และนั่นก็คือพื้นฐานสำหรับสัมพันธภาพ คือสิ่งที่พระเจ้าประสงค์เพื่อเราอย่าง แท้จริง นั่นคือ เพื่อการสร้างสัมพันธภาพคุณลงศึกษาย้อนกลับไปถึงปฐมกาล เมื่อพระเจ้าดำเนินในสวนจริง ๆ และ พยายามมองหาดัมและเอวา เพื่อจะได้มีสัมพันธภาพกับทั้งสอง การอธิษฐานได้กลายมาเป็นวิธีของเราที่จะดำเนินและ สนทนากับพระเจ้า มีเพลงเก่าแก่เพลงหนึ่งมีเนื้อร้องท่อนหนึ่งมีความว่า “ทรงดำเนิน และคริสต์ สถิตกับเรา ยืนยันว่าเรา เป็นของพระองค์” ข้าพเจ้าหมายความว่า คุณเข้าไปสู่หัวใจของเจตนารมณ์แห่งคริสต์ศาสนาเมื่อคุณอธิษฐาน เพราะการ อธิษฐานเป็นเรื่องของสัมพันธภาพระหว่างเรากับพระเจ้า

—ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์โด

หลังจากคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นสาวก ลูกาได้เน้นถึงความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้นระหว่างพระเยซูและผู้นำชาวยิว ในลูกา 11:14 ถึง 15:32

ความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้น

ในช่วงนี้ของการเดินทาง พระเยซูเจตนาแสดงความเป็นปฏิปักษ์กับผู้นำชาวยิวด้วยเหตุผลอย่างน้อยสามประการ ประการแรก พระองค์ต้องการตำหนิที่พวกเขาเป็นผู้นำที่ไม่ได้เรื่องสำหรับคนของพระเจ้า ประการที่สอง พระองค์ต้องการเรียกประชาชนเข้ามาในแผ่นดินของ พระองค์ และประการที่สาม พระองค์ต้องการให้พวกเขาตริ้งพระองค์ในเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะชดใช้ความบาปเพื่อช่วยคนของพระองค์ให้รอด และได้รับรางวัลคือการเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา

ยกตัวอย่าง ในลูกา 11:14-28 ชาวยิวอ้างว่าพระเยซูเป็น “นายผี” และพระเยซูตอบโต้ในข้อ 29-53 โดยประนามความชั่วช้าของพวกเขาและประกาศถึงวิถีที่จะตกแก่พวกเขา

ในลูกา 12:1-3 พระเยซูเตือนฝูงชนไม่ให้เป็นคนหน้าไหว้หลังหลอกเหมือนพวกฟาริสี ในข้อ 4-21 พระองค์ โจมตีแนวปฏิบัติของธรรมศาลา ผู้ปกครอง และเจ้าหน้าที่ทางการของชาวยิว ในข้อ 22-32 พระองค์เน้นว่าพระเจ้าจะ ประทานสิ่งจำเป็นแก่ทุกคนที่แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า เพื่อที่พวกเขาจะไม่ต้องไขว่คว้าความมั่งคั่งฝ่ายโลกนี้เหมือน พวกผู้นำชาวยิว และในข้อ 33-59 พระเยซูเตือนว่าผู้ที่ติดตามพระองค์จะต้องเผชิญความขัดแย้งกับคนเหล่านั้นที่ไม่ ยอมรับแผ่นดินของพระเจ้าอย่างแน่นอน

ในลูกา 13:1-9 พระเยซูแสดงความเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้นำชาวยิวต่อไปโดยการเรียกร้องให้คนอิสราเอลทั้งปวง

สำนึกในความผิดบาป จากนั้นในข้อ 10-17 พระองค์ยังเพิ่มความขัดแย้งโดยการรักษาหญิงฟิการในวันสะบาโต ซึ่งทำให้ผู้ปกครองธรรมศาลาเกรี้ยวกราดอย่างมาก และในข้อ 18-30 พระเยซูสอนว่าแผ่นดินของพระเจ้านั้น ไม่ได้มีไว้สำหรับคนมากมายที่คิดว่าตนเองจะได้รับการยอมรับให้เข้าไป ชัดเจนว่าพระองค์กำลังกล่าวโทษผู้นำชาวยิวกระแสหลักและผู้ที่ติดตามพวกเขา ท้ายที่สุดในข้อ 31-35 ลูการายงานถึงความตึงเครียดที่กำลังทวีขึ้นระหว่างพระเยซูและกษัตริย์เฮโรดของชาวยิวซึ่งกำลังวางแผนสังหารพระองค์

หลังจากเกริ่นนำใน 15:1-2 ลูกาบรรยายถึงการที่พระเยซูคงความขัดแย้งกับพวกผู้นำชาวยิวต่อไป โดยผ่านคำอุปมาเกี่ยวกับสิ่งของที่สูญหาย: แกะที่หลงหาย เหยี่ยวที่สูญหาย และบุตรน้อยที่หลงหาย ในแต่ละเรื่อง พระเยซูเรียกร้องให้คนของพระองค์ปฏิบัติความหนาซื่อใจจด อันเป็นลักษณะเฉพาะของพวกฟาริสีและธรรมาจารย์ และให้ชื่นชมยินดีเมื่อพระเจ้าพบลูกของพระองค์ท่ามกลางคนบาปผู้หลงทางในโลกนี้

หลังจากรายงานคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับธรรมชาติของการเป็นสาวกและความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้นระหว่างพระองค์กับผู้นำชาวยิว ลูกาได้บรรยายการเดินทางของพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยเน้นเรื่องสิ่งที่ต้องสละเพื่อการเป็นสาวก ในลูกา 16:1 ถึง 18:30

สิ่งที่ต้องสละเพื่อการเป็นสาวก

พระเยซูต้องการให้ผู้ติดตามพระองค์เข้าใจว่าชีวิตของพวกเขาในแผ่นดินของพระองค์จะต้องมีแบบแผนเหมือนชีวิตของพระองค์ พวกเขาจะถูกกดขี่ข่มเหงโดยผู้นำของโลก และเผชิญความลำบากเพื่อดำรงความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเสมอ จาก 16:1 ถึง 17:10 พระเยซูสอนว่า การเป็นสาวกนั้นหมายถึงการมองว่าทุกสิ่งที่เราเป็นเจ้าของนั้น จริง ๆ แล้วเป็นของพระเจ้า โดยพระองค์มอบหมายให้เราเป็นผู้ดูแลและใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของพระองค์ทั้งสิ้น พระองค์เตือนด้วยว่ารางวัลหรือพรฝ่ายโลกอาจเป็นหินสะดุด ซึ่งอาจถึงกับทำให้คนร่ำรวยไม่สามารถยอมรับและได้รับข่าวประเสริฐที่แท้จริงได้ ท้ายที่สุด พระองค์หนุนใจให้มีความเชื่อและกล้าใจใหม่ โดยให้ความมั่นใจว่า ไม่ว่าเราจะทำดีมากเพียงใด สิ่งที่ดีที่สุดที่เราทำก็ยังไม่สูงกว่าข้อกำหนดของพระเจ้า

ใน 17:11 ถึง 18:8 พระเยซูเน้นการพิพากษาโลกนี้ในบั้นปลาย สิ่งต่าง ๆ ที่เราได้รับในชีวิตนี้ รวมถึงสุขภาพ ทรัพย์สิน และความยุติธรรม ควรเป็นเหตุให้เราเห็นความประเสริฐของพระเจ้า และเราควรอธิษฐานขอให้พระองค์อวยพรพระเราด้วยสิ่งเหล่านี้ในชีวิต แต่สิ่งทั้งปวงนี้ก็ถูกกำหนดว่าจะต้องพินาศในการพิพากษาคั้งสุดท้าย ความมั่งคั่ง สุขภาพ และความยุติธรรมที่แท้จริง จะเป็นรางวัลสำหรับเราในแผ่นดินนิรันดร์ของพระเจ้าเท่านั้น และนั่นคือสิ่งที่เราควรฝากความหวังไว้

เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการเหล่านี้ พระเยซูได้จบเนื้อหาส่วนนี้ในลูกา 18:9-30 โดยเน้นความจำเป็นของการถ่อมใจ เพราะคนที่มิถ่อมเท่านั้นจึงจะได้รับการอภัยและพระพรจากพระเจ้า และได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

ลูกาได้สรุปบันทึกเกี่ยวกับการเดินทางของพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยเน้นที่การที่พระเยซูมุ่งมั่นในแผนการของพระเจ้าที่จะช่วยคนของพระองค์ให้รอดในลูกา 18:31 ถึง 19:27

ความมุ่งมั่นของพระเยซู

วิธีแรกที่พระเยซูแสดงถึงความมุ่งมั่นในแผนการของพระเจ้านั้นคือการพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เองในลูกา 18:31-34 พระเยซูรู้ว่าพระองค์จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนของพระองค์ให้รอด และพระองค์มุ่งมั่นที่จะกระทำตามแผนการของพระบิดาจนลุล่วง

หลังจากเหตุการณ์นี้ พระองค์สำแดงความมุ่งมั่นของพระองค์ต่อแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าด้วยการอวยพระพรคนเหล่านั้นที่พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด เช่นคนตาบอดที่พระองค์รักษาในลูกา 18:35-43 และคนเก็บภาษีซื่อสัตย์ที่พระองค์ทรงเรียกในลูกา 19:1-10 นี่คือนคนที่โดยปกติแล้วถูกสังคมปฏิเสธ แต่ตามพระสัญญาที่กล่าวไว้ในอิสยาห์ 61:1-2 พวกเขาจะได้รับมรดกอันยิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูตรัสกับซัดเคียสในลูกา 19:9-10 ว่า:

“วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว

เพราะชายผู้นี้ก็เป็นบุตรของอับราฮัมด้วย เพราะบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อเสาะหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด”(ลูกา 19:9-10)

สุดท้าย ในลูกา 19:11-27 พระเยซูกล่าวคำอุปมาเกี่ยวกับกษัตริย์ที่ได้มอบทรัพย์ไว้ให้คนรับใช้ดูแลในระหว่างที่กษัตริย์องค์นั้นเสด็จต่างแดน คำอุปมานี้แสดงให้เห็นว่า ถ้าเราต้องการได้รับมรดกในแผ่นดินของพระเจ้า เราจำเป็นต้องมุ่งมั่นต่อแผนการของพระเจ้าเหมือนกับพระเยซู

หลังจากบรรยายการเดินทางของพระเยซูสู่กรุงเยรูซาเล็ม ลูกาได้รายงานพันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม นี่คือส่วนหลักส่วนที่ห้าของพระกิตติคุณลูกา และส่วนนี้เริ่มจาก 19:28 ไปถึง 21:38

พันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็มและปริมณฑล

รายงานของลูกาเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูในเยรูซาเล็มเริ่มต้นในลูกา 19:28-44 โดยพระเยซูเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มในขณะที่ฝูงชนต้อนรับพระองค์ด้วยการโห่ร้องและสรรเสริญ

หลังจากเสด็จเข้าไปในเมือง สิ่งแรกที่พระเยซูกระทำก็คือการชำระพระวิหาร โดยการขับไล่พวกพ่อค้าออกไป เหตุการณ์นี้ปรากฏอยู่ในลูกา 19:45-46 การชำระพระวิหารนี้เป็นการกล่าวโทษการปฏิบัติที่เต็มไปด้วยความบาป อันทำให้การนมัสการและชีวิตของชาวยิวต้องมัวหมอง และโดยการกระทำเช่นนี้ พระเยซูได้ลบหลู่ผู้นำชาวยิวอย่างมาก

เราจำเป็นต้องมีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมเพื่อเข้าใจเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงชำระพระวิหาร เช่นเดียวกับที่เราต้องเข้าใจคำสอนมากมายในพันธสัญญาใหม่ หนังสือ 1 พงศกษัตริย์ บทที่ 8 บันทึกการมอบถวายพระวิหาร การก่อสร้างพระวิหารนั้นกินเวลาหลายปี เมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จ กษัตริย์โซโลมอนและชาวอิสราเอลได้ชุมนุมกันเพื่อมอบถวายพระวิหาร กษัตริย์โซโลมอนอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “ขอพระองค์ทรงสถับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอล ประชากรของพระองค์ เมื่อเขาทั้งหลายอธิษฐานต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์เองทรงสถับจากสถานที่ประทับของพระองค์ คือจากฟ้าสวรรค์ และเมื่อทรงสถับแล้ว ก็ขอทรงอภัย” นอกจากนั้น กษัตริย์โซโลมอนอธิษฐานด้วยว่า เมื่อชาวต่างชาติผู้ไถ่ยืมพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า มาจากแดนไกล เพื่ออธิษฐานต่อพระวิหารนี้ พระเจ้าก็จะทรงสถับคำอธิษฐานของเขา เพื่อชนทุกชาติแห่งแผ่นดินโลก จะรู้จักพระนามของพระองค์และยำเกรงพระองค์ และรู้ว่าพระวิหารนี้ถูกสร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ดังนั้น ในช่วงเวลาของพระเยซู เมื่อผู้มีอำนาจทางศาสนาทำให้พระวิหารกลายเป็นถ้ำโจร มันจึงทำให้พระนามของพระเจ้าเสื่อมเสีย เพราะพระวิหารนั้นสัมพันธ์กับพระนามของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น การที่พระเยซูชำระพระวิหารมีความหมายเชิงสัญลักษณ์ด้วย พระวิหารนั้นถึงถึงองค์พระเยซูเอง เนื่องจากพระองค์คือพระวิหารที่แท้จริงและเป็นหลังสุดท้าย พระเยซูคือพระวิหารปรากฏเป็นจริงสำหรับคนทุกเชื้อชาติที่จะเข้ามาอธิษฐาน เนื่องจากเราอธิษฐานต่อพระบิดาในพระนามของพระเยซู ดังนั้น ถ้าเราเข้าใจพระวิหารจากพันธสัญญาเดิม เราก็สามารถเห็นนัยสำคัญของการที่พระเยซูชำระพระวิหาร รวมทั้งความสัมพันธ์ของเหตุการณ์นี้กับการเสด็จมาของแผ่นดินของพระเจ้า

—ดร. ปีเตอร์ โชว (แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ)

สิ่งที่คุณเหมือนจะทำให้พระเยซูไม่พอใจที่สุดก็คือเรื่องบริเวณของพระวิหารที่เรียกว่าโลงสำหรับคน

ต่างชาติ อันเป็นที่ที่พวกเขาสามารถเข้ามาเพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้สร้างจักรวาล ชนชาติใด ๆ ก็เข้ามาได้ คนต่างชาติไม่สามารถเข้าไปในวิหารสถานชั้นในของพระวิหาร ซึ่งมีไว้เพื่อชาวิวเท่านั้น แต่โถงด้านนอกมีไว้สำหรับคนชาติต่าง ๆ หรือคนต่างชาติ พวกเขาสามารถมาและอธิษฐานที่นั่น และสิ่งที่เราเห็นก็คือไม่มีพื้นที่สำหรับอธิษฐานอีกแล้ว ไม่มีพื้นที่สำหรับคนต่างชาติในแง่ที่เขาจะใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของสถานที่นั้น ดังนั้น สิ่งที่เราเห็นก็คือพระเยซูกำลังรื้อฟื้นพระวิหาร แล้วรื้อฟื้นการใช้ประโยชน์ของบริเวณนั้น โดยการทำให้บริเวณนั้นโล่งสะอาดสำหรับคนชาติอื่น ๆ ที่จะเข้ามาและอธิษฐานได้

—ดร. เกร็ก เพอร์รี่

ตามที่เราอ่านพบในลูกา 19:47 ถึง 21:38 พระเยซูใช้เวลาหลายวันถัดมาสั่งสอนในโถงพระวิหาร เพื่ออธิบายเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า ในช่วงนี้ ความขัดแย้งของพระองค์กับผู้นำชาวิวทวีความรุนแรงขึ้น โดยที่พระองค์ยังคงกล่าวโทษสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติ และพวกเขาก็ยังคงทำหยาบพระราชอาณาจักรของพระองค์ต่อไป ให้เราฟังเกี่ยวกับสิ่งที่พวกธรรมจารย์และมหาปุโรหิตกระทำในลูกา 20:20:

พวกเขาจับบาดูพระองค์อย่างใกล้ชิดโดยส่งคนสอดแนมซึ่งแสวงหาเป็นคนซื้อตรงมาหวังจะจับผิดถ้อยคำของพระเยซู จะได้มอบพระองค์ไว้ในอำนาจและการพิพากษาของผู้ว่าการ (ลูกา 20:20)

แต่พระเยซูไม่ยอมหยุดเทศนาเกี่ยวกับความจริงเพียงเพราะว่าคนชั่วร้ายพยายามวางกับดักพระองค์ ตรงกันข้าม พระองค์ตำหนิพวกเขาอย่างเปิดเผย เหมือนกับที่พระองค์ตรัสแก่ฝูงชนในลูกา 20:46-47:

“จงระวังพวกธรรมจารย์ พวกเขาชอบใส่เสื้อหูดยวเดินไปมา ชอบให้ผู้คนมาค้ำบัทักทายในย่านตลาด ชอบนั่งในที่นั่งที่สำคัญที่สุดในธรรมศาลาและที่อันทรงเกียรติในงานเลี้ยง เขารีบบ้านของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานบิดยาวให้คนเห็น คนเช่นนี้จะถูกลงโทษอย่างหนักที่สุด” (ลูกา 20:46-47)

เมื่อพระองค์เสด็จใกล้กรุงเยรูซาเล็ม การที่ชาวอิสราเอลปฏิเสธไม่ยอมรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ผู้ช่วยให้รอด ทำให้พระองค์ทรงพยากรณ์ถึงการที่เมืองนั้นจะถูกทำลาย กระนั้น แม้แต่หายนะครั้งนี้ก็ยังคงจะเป็นเพียงการชิมลางของการพิพากษาครั้งใหญ่เท่านั้น ในวันสุดท้าย เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาด้วยสง่าราศี ทุกคนจะต้องแสดงบัญญัติชีวิตของตนเองต่อหน้าพระองค์ และด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงเรียกสาวกของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัยให้เชื้อเพลิงพระองค์อย่างแข็งขัน และให้ตั้งตารอการเสด็จกลับมาของพระองค์อย่างระมัดระวัง

หลังจากรายงานเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม เราก็มาถึงส่วนสำคัญส่วนสุดท้ายของพระกิตติคุณลูกา นั่นคือ บทบรรยายการที่พระเยซูถูกตรึงและคืนพระชนม์นอกกรุงเยรูซาเล็ม ในลูกา 22:1 ถึง 24:53

การที่พระเยซูถูกตรึงและคืนพระชนม์

ในพระกิตติคุณส่วนนี้ ลูกาอธิบายว่าพระเยซูได้กระทำให้ความรอดสำเร็จเป็นจริงสำหรับคนของพระองค์อย่างไร พระองค์ทำให้แผนการของพระบิดาในสวรรค์สำเร็จด้วยการสละพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพระองค์ได้รับรางวัลตอบแทนเป็นบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ บัดนี้ พระองค์จึงปกครองในฐานะกษัตริย์เหนือประชากรของพระองค์

รายงานของลูกาเกี่ยวกับการถูกตรึงและการคืนพระชนม์ของพระเยซูสามารถแบ่งได้เป็นสองส่วน: (1) การจับกุม การไต่สวน และการ

สิ้นพระชนม์ของพระเยซู; และ (2) การคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์ เราจะเริ่มด้วยการศึกษาเกี่ยวกับการจับกุม การไต่สวน และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ในลูกา 22:1 ถึง 23:56

การจับกุม การไต่สวน และการสิ้นพระชนม์

บันทึกเกี่ยวกับการจับกุม การไต่สวน และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเริ่มต้นที่ลูกา 22:1-6 ด้วยอุบายที่จะทรยศพระเยซู จากนั้นระหว่างอาหารเย็นมื้อสุดท้าย ซึ่งบันทึกในข้อ 7-38 พระเยซูพยากรณ์ถึงการที่โยดาสะจะทรยศพระองค์ รวมทั้งการที่เปโตรจะปฏิเสธว่าไม่ได้ติดตามพระเยซู แต่ในช่วงกลางของคำพยากรณ์อันมีตมนี้ พระองค์ให้ความมั่นใจว่าสาวกของพระองค์จะมีที่อยู่ในแผ่นดินของพระองค์ และพระองค์จะมีอำนาจควบคุมเหนือเหตุการณ์ทั้งปวงนี้

หลังอาหารค่ำมื้อสุดท้าย เราพบว่าพระเยซูใช้เวลาอธิษฐานบนภูเขาเมฆาเมกอกเทศ ในลูกา 22:39-46 พระองค์เป็นทุกข์แสนสาหัสในช่วงที่พระองค์อธิษฐาน ตามที่เราเห็นได้จากที่พระเสโทของพระองค์หยดลงมาเหมือนโลหิต และการที่พระองค์ทูลถามพระบิดาว่า จะเป็นไปได้ไหมที่พระบิดาจะอนุญาตให้พระองค์หลีกเลี่ยงการถูกตรึงนี้ แต่ตลอดช่วงเวลาแห่งความโทมั่นนี้ พระองค์ไม่เคยหวั่นไหวในความไว้วางใจที่พระองค์มีอย่างมั่นคงในพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ หรือในความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะกระทำตามแผนการของพระบิดา

การจับกุมพระเยซูในลูกา 22:47-53 เป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่นำไปสู่การที่เปโตรปฏิเสธพระองค์ในข้อ 54-62 รวมทั้งการที่พระเยซูถูกไต่สวนต่อหน้าผู้นำชาวยิว ต่อหน้าปีลาต และต่อหน้าเฮโรด ใน 22:63 ถึง 23:25 ทั้งเฮโรดและปีลาตนั้นพบว่าพระเยซูไม่มีความผิดในอาชญากรรมใด ๆ ต่ออาณาจักรโรม ที่ทำให้พระองค์สมควรได้รับโทษประหาร อย่างไรก็ตาม ปีลาตยอมอ่อนแอต่อความกดดันจากผู้นำชาวยิวและฝูงชน และสั่งลงโทษพระเยซูผู้บริสุทธิ์ด้วยการตรึงบนกางเขน

บางครั้งคนเราก็รู้สึกสับสนเท่าที่เมื่อเราอ่านพระกิตติคุณเกี่ยวกับการตอบสนองของฝูงชนต่อพระเยซูเมื่อพระองค์ถูกไต่สวนและเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ เมื่อพระองค์อยู่ต่อหน้าฝูงชน และพร้อมกับปีลาต ฝูงชนก็เรียกร้องให้ประหารพระองค์และปล่อยตัวบาร์บัส คำตอบหนึ่งก็คือ เราต้องระลึกเสมอเกี่ยวกับความบาปอันหนักหนาของมนุษย์ นั่นคือ มนุษย์เรานั้นบาปหนาและมีแนวโน้มที่จะไม่ยุติธรรม และเราก็มักจะถูกรู้สึกของคนหมู่มากชักจูงไปและทำสิ่งที่ผิด เพียงเพราะว่า ณ เวลานั้นดูเหมือนว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่จะทำให้เราสบายใจที่สุดหรือเป็นที่นิยมที่สุด เรามักจะลืมนึกไปและกระทำการที่ผิด และข้าพเจ้าคิดว่า บางทีก็มองที่ประกอบนี้ด้วยในการไต่สวนพระเยซูข้าพเจ้าคิดว่าอีกสิ่งหนึ่งที่เรารู้สึกว่าสนใจก็คือ ฝูงชนที่อยู่นั้นน่าจะเป็นฝูงชนที่เห็นด้วยกับพวกฟาริสีจริง ๆ ฝูงชนที่ปักหลักต่อต้านพระเยซู ส่วนพวกมหาปุโรหิต ซึ่งเกรงกลัวพระเยซู ก็กลัวว่าโรมจะยึดอำนาจของพวกเขา พวกเขากลัวว่าอาจเผชิญปัญหาทางการเมืองกับพวกโรมันถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างกับพระเยซู ดังนั้น ในด้านหนึ่ง เราจึงเห็นการกระทำอันชั่วช้าของพวกเขาก็เห็นการกระทำของพวกฟาริสีอันเกิดจากการเข้าใจผิด พวกเขาไม่ใช่คนชั่วร้าย แต่แค่เข้าใจผิดในด้านศาสนศาสตร์ที่ต่อต้านพระเยซูและต้องการกำจัดพระองค์ด้วยเหตุผลนั้น ดังนั้น ฝูงชนที่รวมตัวกันไม่ได้หมายถึงคนทั้งหมด แต่เป็นกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะที่ น่าจะเห็นด้วยกับคนเหล่านั้นที่ต่อต้านพระเยซู สำคัญมากที่เราจะต้องระลึกเสมอว่าคริสเตียนยุคแรกทั้งหมดในยุคแรกสุดของคริสตจักร แท้จริงแล้วเป็นชาวยิว และอัครทูตก็เป็นชาวยิว พระเยซูเองก็เป็นชาวยิว และมีชาวยิวจำนวนมากที่มีแนวโน้มทางบวกต่อพระเยซู และคนเหล่านั้นที่ตะโกนให้ตรึงพระองค์บนกางเขนก็น่าจะเป็นแค่คนกลุ่มย่อยเล็ก ๆ ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่พระเยซูได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วยในช่วงที่พระองค์ปฏิบัติพันธกิจ

—ดร. แฟรงค์ วิลแมน

เป็นที่น่าสนใจว่า บทบรรยายของลูกาเกี่ยวกับการจับกุมและการไต่สวนพระเยซูมิได้เน้นที่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่ใกล้เข้ามา แต่เน้นที่ตัวตนของพระองค์ในฐานะพระคริสต์ ให้เราฟังการโต้ตอบกันระหว่างพระเยซูและผู้นำชาวยิวในลูกา 22:67-70:

“ถ้าท่านคือพระคริสต์ ก็จงบอกเรามา” พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเรอบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อเรา... แต่นับจากนี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์” แล้วทั้งสภาก็ถามว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านคือบุตรของพระเจ้าหรือ?” พระองค์ตรัสว่า “ท่านพูดถูกแล้วว่าเราเป็น”(ลูกา 22:67-70)

ในข้อความนี้ พระเยซูระบุว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ บุตรมนุษย์ และพระบุตรของพระเจ้า ทั้งสามคำนี้อ้างอิงถึงความจริงที่ว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกพยากรณ์ถึงในพันธสัญญาเดิม

หลังจากบรรยายการไต่สวนพระเยซู ลูกาได้บรรยายการที่พระเยซูถูกตรึงในบทที่ 23:26-49 ในข้อ 43 และ 46 มีถึงสองครั้งที่ลูกาหยิบยกถ้อยคำที่พระเยซูตรัสบนกางเขน ซึ่งไม่มีผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นใดบันทึกไว้ให้เรา ถ้อยคำทั้งสองนั้นเน้นสองประเด็นที่ลูกาย้ำมาตลอดในพระกิตติคุณของท่าน ประเด็นแรกได้แก่การที่พระเยซูทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาสำหรับผู้ที่ปราศจากความช่วยเหลือ และประเด็นที่สองคือพระเยซูวางใจในพระบิดาของพระองค์ ซึ่งควบคุมเหนือเหตุการณ์เหล่านี้ทั้งสิ้น ในลูกา 23:43 พระเยซูตอบสนองด้วยพระเมตตาต่อโจรที่ถูกตรึงบนกางเขนเคียงข้างพระองค์ โดยปลอบใจเขาด้วยถ้อยคำดังนี้:

“เรอบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”
(ลูกา 23:43)

และในข้อ 46 พระเยซูทรงร้องทูลด้วยความไว้วางใจในพระบิดาว่า:

“พระบิดา ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ไว้ในพระหัตถ์
ของพระองค์”(ลูกา 23:46)

ลูกากล่าวชัดเจนว่า ในช่วงเวลาสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราองค์สิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาต่อผู้อื่นและความไว้วางใจในพระบิดาของพระองค์ จากนั้น ในลูกา 23:50-56 ท่านได้บรรยายเรื่องการฝังศพของพระเยซูในอุโมงค์ที่ขุดจากหิน และพระศพของพระองค์ก็ได้ถูกเตรียมอย่างเหมาะสมสำหรับการฝัง เนื่องจากวันสะบาโตกำลังจะเริ่มขึ้น

ไม่ยากเลยที่จะเข้าใจว่าผู้อ่านพระกิตติคุณลูกา ซึ่งกำลังเผชิญการกดขี่ข่มเหง จะสามารถเข้าใจถึงความทรามานของพระเยซูได้ ไม่ว่าพวกเขาเผชิญการข่มเหงอย่างไร พระเยซูได้ทนทุกข์ทรมานยิ่งกว่า นอกจากนั้น พระองค์ยอมทนทุกข์ก็เพื่อพวกเขาเอง ถ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเต็มใจที่จะทนทุกข์และแม้กระทั่งสิ้นพระชนม์เพื่อเห็นแก่พวกเขาแน่นอนพวกเขาก็ควรที่จะเต็มใจที่จะทนทุกข์และสละชีวิตเพื่อพระองค์ แต่ไม่ใช่เรื่องการชดใช้หนี้เท่านั้น พระเยซูได้รับรางวัลสำหรับความเชื่อฟังและการทนทุกข์ของพระองค์ฉันใด ผู้ที่ติดตามพระองค์ด้วยความเชื่อฟังก็จะได้รางวัลสำหรับการทนทุกข์ฉันนั้น

ท้ายที่สุด หลังจากบรรยายเหตุการณ์ที่พระเยซูถูกจับ ถูกไต่สวน และสิ้นพระชนม์แล้ว ลูกาได้สรุปพระกิตติคุณของท่านด้วยรายงานเหตุการณ์ที่พระเยซูคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ในลูกา 24:1-53

ในบทที่ 24:1-12 ลูการายงานถึงการพบอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูว่างเปล่า การที่ทูตสวรรค์มาแจ้งข่าว และความฉงนปนสงสัยของสาวกของพระองค์ พระเยซูได้เป็นขึ้นจากความตายแล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ล่วงหน้า พระองค์ได้พิชิตความตายเพื่อพระองค์เองและเพื่อทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์

ลูกา 24:13-35 นำเสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นในวันเดียวกัน เมื่อพระเยซูร่วมเดินทางกับสาวกสองคนบนเส้นทางสู่เมืองเอมมาอูส พระองค์สอนพวกเขาให้อ่านพันธสัญญาเดิมในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจและการคืนพระชนม์ของพระองค์ ทุกสิ่งที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ล้วนเล็งถึงพระเยซูและการกิจช่วยไถ่รอดของพระองค์

จากนั้นในลูกา 24:36-49 พระเยซูปรากฏต่อสาวกของพระองค์และหนุนใจพวกเขาให้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้ พระองค์บอกพวกเขาให้สืบสานภารกิจของพระองค์ด้วยการประกาศข่าวประเสริฐแห่งการสำนึกผิดและการอภัย

โทษบาปต่อชนชาติทั้งปวง จากนั้นลูกาก็ได้นำเสนออารัมภบทสำหรับหนังสือเล่มที่สองของท่าน คือกิจการของอัครทูต โดยรายงานคำสัญญาของพระเยซูที่จะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเพื่อเสริมกำลังพวกเขาในการรับใช้

ลูกาสรุพระกิตติคุณของท่านในบทที่ 24:50-53 ด้วยการที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ทั้งพระวรกาย พวกเขาตอบสนองต่อการอัศจรรย์นี้ด้วยการนมัสการ ชื่นชมยินดี และสรรเสริญพระเจ้า ข้าพระเจ้าแห่งความชื่นชมยินดีใหญ่ยิ่งที่ทูตสวรรค์ได้ประกาศในลูกา 2:10 ในที่สุดก็ได้มาถึงคนของพระเจ้า พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้คืนพระชนม์ และเต็มด้วยชัยชนะ ก็คือพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

ลูกาเขียนเพื่อให้ความมั่นใจแก่ผู้เชื่อชาวต่างชาติว่าพวกเขาได้เลือกถูกต้องแล้วที่จะติดตามพระเยซู โดยผ่านโครงสร้างและเนื้อหาของพระกิตติคุณของท่าน ลูกาได้แสดงให้เห็นว่า ทุกแง่มุมชีวิตของพระเยซูเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าที่จะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าและเป็นบุตรดาวิด ผู้เสด็จมาเพื่อทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์เรื่องการช่วยให้รอดสำเร็จเป็นจริง พระเยซูเป็นพลังแห่งพระคุณและพระเมตตาซึ่งไม่มีผู้ใดหยุดยั้งได้ และพระองค์จะนำชนชาติทั้งปวงมาอยู่ใต้การปกครองของพระองค์ พระองค์ได้เริ่มสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าจริง ๆ พระองค์ได้มอบความรอดแก่ทุกครัวเรือนของมนุษยชาติจริง ๆ และพระองค์จะช่วยทุกคนที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ให้รอดจริง ๆ

เราได้พิจารณาภูมิหลัง โครงสร้าง และเนื้อหาของพระกิตติคุณลูกาแล้ว ต่อไปเราก็คงพร้อมที่จะศึกษาหัวข้อหลักหัวข้อสุดท้าย ในบทเรียนส่วนนี้ เราจะสำรวจประเด็นสำคัญที่ลูกาได้นั้น

ประเด็นสำคัญ

ในภาพรวมแล้ว เรากล่าวได้ว่าพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งสามเล่ม ได้แก่มัทธิว มาระโก และลูกา มีประเด็นหลักเดียวกัน นั่นคือ พระเยซูคือพระคริสต์ผู้เข้ามาซึ่งแผ่นดินของพระเจ้า แต่พระกิตติคุณแต่ละเล่มนำเสนอประเด็นหลักนี้ด้วยวิธีแตกต่างกัน ฉะนั้น เมื่อเราสำรวจแนวคิดนี้ในพระกิตติคุณลูกา เราจะเน้นไปที่การบรรยายของลูกาเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าในฐานะเป็นความรอด

ลูกาใช้คำว่า “ช่วยให้รอด” “การช่วยให้รอด” “ความรอด” และ “พระผู้ช่วยให้รอด” อย่างน้อย 25 ครั้ง ซึ่งมากกว่าที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นได้ใช้ ท่านเน้นย้ำถึงสภาพอันสิ้นหวังของเราเมื่อปราศจากพระคริสต์ และความจำเป็นที่เราต้องได้รับการช่วยให้รอด และท่านสอนว่าแผ่นดินของพระเจ้าก็คือความรอดอันยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา

คำว่า “ความรอด” นั้นหยั่งรากลึกในความหวังในพระเมสสิยาห์ตามที่กล่าวถึงในพันธสัญญาเดิม เราสามารถนิยาม “ความรอด” ว่าเป็นการได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจเบ็ดเสร็จของความชั่วร้าย และจากการพิพากษาของพระเจ้าต่อความบาป ตลอดทั้งพันธสัญญาเดิม โดยเฉพาะในหนังสือคำพยากรณ์ พระเจ้าสอนคนของพระองค์ว่า พระเมสสิยาห์ในที่สุดแล้วจะนำมาซึ่งความรอดจากผลของความบาปและแม้แต่จากการคงอยู่ของความบาป

เพื่อให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญของลูกาเกี่ยวกับความรอด เราจะแบ่งการอภิปรายประเด็นหลักของพระกิตติคุณลูกาเป็นสามส่วน อันเชื่อมโยงกับแง่มุมที่ต่างกันของพันธกิจช่วยให้รอดของพระคริสต์ ประการแรก เราจะพิจารณาการบรรยายของลูกาเกี่ยวกับความรอดอันเป็นเรื่องส่วนบุคคล ประการที่สอง เราจะพิจารณาการที่ลูกาเสนอพระเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และประการที่สาม เราจะสำรวจคนประเภทต่าง ๆ ที่ได้รับความรอด เราจะเริ่มด้วยคำบรรยายของลูกาเกี่ยวกับความรอด

คำบรรยายเกี่ยวกับความรอด

ตลอดพระกิตติคุณของท่าน ลูกาแสดงให้เห็นว่าความรอดอันเป็นเรื่องส่วนบุคคลนั้น โดยพื้นฐานแล้วก็คือการคืนสภาพของมนุษย์ โดยเปลี่ยนตัวตนและสถานะของพวกเขาต่อหน้าพระเจ้า และเปลี่ยนแปลงชะตาของเขา เพื่อให้เขาได้รับพระพรแทนค่าบาปแห่ง

เราทุกคนเกิดมาเป็นคนบาป และด้วยเหตุนี้ เราจึงถูกพระเจ้ากล่าวโทษและเราจึงมุ่งหน้าไปสู่ความพินาชชัวนิรันดร์ แต่ข่าวประเสริฐนั้นนำการอภัยโทษบาปมาสู่เรา เพื่อที่พระเจ้าจะไม่มีเหตุผลใดอีกต่อไปที่จะกล่าวโทษเรา

ตามที่ลูกากล่าวบ่อยครั้ง ความรอดนั้นนำมาซึ่งสันติภาพระหว่างเรากับพระเจ้า และด้วยสถานภาพใหม่ที่เป็นที่โปรดปราน เราจึงได้รับพระพรเป็นนิจในแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งเราจะได้รับเป็นมรดกเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาและทำให้แผ่นดินโลกนี้สมบูรณ์ ในแผ่นดินโลกใหม่นั้น จะไม่มีการเจ็บป่วย หรือความตาย หรือความพิการ หรือความเจ็บปวดอีกต่อไป และไม่ว่าชีวิตของเราจะเป็นอย่างไรก็ตามในปัจจุบัน เราก็จะมั่งคั่งและมีสิทธิพิเศษในโลกใหม่ที่จะมาถึง

ผู้ที่อ่านพระกิตติคุณของลูกามักสังเกตเห็นว่า พระเยซูใส่ใจเป็นพิเศษกับกลุ่มบุคคลที่ไร้อิทธิพล เช่นสตรีคนต่างชาติ เด็ก อดิเรกต่าง ๆ ที่อยู่ในบริบททางสังคมของชีวิตและพันธกิจของพระเยซู ข้าพเจ้าคิดว่าว่ามีเหตุผลลึกซึ้งทางศาสนศาสตร์สำหรับเรื่องนี้ และเป็นผลมาจากการที่ลูกาเข้าใจการปกครองของพระเจ้าในยุคสุดท้ายในแง่ของการช่วยคนที่ปราศจากกำลังให้สามารถมีข้อได้เปรียบ ขนานไปกับการทำให้คนที่มิถ่วงลดความได้เปรียบลง จริง ๆ แล้วนี่คือการสลับบทบาทกัน แน่หน่อนว่าการสลับบทบาทนี้มีได้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะในพระกิตติคุณ หรือในพันธสัญญาใหม่ หรือในหลักการของความเป็นจริงที่เกี่ยวข้องกับการที่ “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” ในยุคสุดท้ายหรือวันสิ้นโลก คุณจะเห็นหลักการนี้ผ่านการเปิดเผยในพระคัมภีร์ แน่หน่อนเราเห็นได้จากหนังสือปฐมกาล ซึ่งหลายต่อหลายครั้งเราได้เรียนรู้ยกตัวอย่างเช่น บุตรชายคนที่สองมักถูกเลือกก่อนบุตรชายหัวปี นี่คือนี่ที่ตรงกันข้ามกับความคาดหมาย นี่เป็นเพียงหนึ่งตัวอย่างของสิ่งที่ตรงข้ามกับความคาดหมายที่คุณพบได้ในพันธสัญญาเดิม ซึ่งจากมุมมองของลูกา ข้าพเจ้าคิดว่า ประเด็นนี้ได้มาถึงจุดที่สำเร็จบริบูรณ์ ถึงจุดสูงสุด ถึงจุดที่สำเร็จเป็นจริง นั่นคือ สิ่งที่ค้านความคาดหมาย ซึ่งโด่งดังและยิ่งใหญ่ และพบได้ในพันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะการสลับบทบาทระหว่างคนมีกำลังและคนปราศจากกำลัง ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไปแล้ว

—ดร. เดวิด บาวเออร์

คุณคงจะจำได้ว่า ในลูกา 7 ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ส่งคนเดินสารไปถามพระเยซูว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์จริง ๆ หรือไม่ และพระเยซูได้ตอบโดยการกล่าวข้อความจากอิสยาห์ 61:1-2 ซึ่งเป็นข้อความตอนเดียวกับที่พระองค์เคยอ่านในธรรมศาลาเมื่อพระองค์เริ่มกระทำพันธกิจ ให้เราฟังคำตอบของพระเยซูอีกครั้งหนึ่ง ในลูกา 7:22:

“คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายจากโรค คนหูหนวกกลับได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่คนยากไร้” (ลูกา 7:22)

ทุกสิ่งที่พระเยซูกล่าวถึงในข้อความนี้เป็นรูปแบบหนึ่งของความรอด นั่นคือ การเปลี่ยนจากสภาพเลวร้ายกลับไปสู่สภาพประเสริฐ

ในแผ่นดินโลกใหม่ สภาพเลวร้ายเหล่านี้จะถูกกำจัดอย่างสิ้นเชิง แม้ในปัจจุบัน ความรอดก็ช่วยให้เราลี้มรสของพระพรนิรันดร์เหล่านั้นได้ แต่การเปลี่ยนกลับอันมาจากความรอดนั้นมิได้จำกัดอยู่เฉพาะสถานการณ์ภายนอกของเราเท่านั้น แต่เปลี่ยนแปลงเราจากภายในด้วย ตามที่พระเยซูตรัสไว้ในลูกา 6:27-36:

“จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน จงอวยพรคนที่แข่งค่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ทำร้ายท่าน... แต่จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีต่อเขา และให้เขาขี้นโดยไมหวังจะได้อะไรคืนมา แล้วท่านจะได้รับบำเหน็จใหญ่หลวงและจะได้เป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุดเพราะพระองค์ทรงกรุณาต่อคนนอกตัญญูและคนชั่ว จงมตดากรณาเช่นเดียวกับที่พระบิดาของท่านทรงมตดากรณา (ลูกา 6:27-36)

พระพรแห่งแผ่นดินของพระเจ้ามิได้เปลี่ยนแปลงเพียงสถานการณ์ภายนอกให้กลายเป็นดีเท่านั้น แต่เปลี่ยนบุคลิกภาพและมุมมองของคนที่ได้รับการช่วยให้รอดให้ดีขึ้นด้วยเช่นกัน เช่นเดียวกับการคืนสภาพภายนอก บางส่วนของกรคืนสภาพภายในเหล่านี้ถูกแสดงออกมาในชีวิตในโลกปัจจุบัน และจะถูกแสดงออกอย่างเต็มบริบูรณ์ในโลกหน้า ณ บัดนี้ เราเริ่มคิดและกระทำอย่างแตกต่าง เนื่องจากเรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตภายในเรา และเรามองโลกผ่านดวงตาใหม่ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะดำเนินต่อไปในสวรรค์ ณ ที่นั่น เราจะเป็นอิสระอย่างสมบูรณ์จากการผูกมัด ความเสื่อม และผลลัพธ์ของความบาป และการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะครบบริบูรณ์เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาและประทานกายใหม่แก่เราในแผ่นดินโลกใหม่

พระพรแห่งความรอดเหล่านี้อธิบายให้เห็นว่า เหตุใดพระกิตติคุณลูกาจึงบันทึกครั้งแล้วครั้งเล่าว่า การตอบสนองอันเหมาะสมต่อความรอดคือการชื่นชมยินดี ทางหนึ่งที่เราเห็นความจริงข้อนี้ได้คือ โดยผ่านบทเพลงมากมายที่ลูกาบันทึกไว้ เช่นเพลงของเศคาริยาห์ในลูกา 1:68-79 เพลงของมารีย์ในลูกา 1:46-55 และเพลงของสิเมโอนในลูกา 2:29-3 ความชื่นชมยินดีในความรอดยังถูกกล่าวถึงในคำประกาศของทูตสวรรค์ เช่นข้อความที่ถูกประกาศแก่เศคาริยาห์ในลูกา 1:14 และข่าวประเสริฐแห่งความชื่นชมยินดียิ่งที่ถูกประกาศแก่คนเลี้ยงแกะในลูกา 2:10-11 และความชื่นชมยินดีก็เป็นสาระสำคัญเสมอในคำอุปมาของพระเยซูเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย เหยี่ยวที่สูญหาย และบุตรน้อยที่หลงหายในลูกา 15 พระเยซูสรุปความเกี่ยวกับการตอบสนองด้วยความชื่นชมยินดีในลักษณะนี้ในลูกา 6:21-23:

ความสุขมีแก่ท่านผู้ร่ำไห้อยู่ในขณะนี้เพราะท่านจะได้หัวเราะ(ลูกา 6:21-23)

พระเจ้าประสงค์ให้ความรอดมอบความชื่นชมยินดีแก่เรา พระองค์ต้องการให้เราชื่นชมยินดีเพราะความบาปของเราถูกชำระแล้ว เพราะเรามีสัมพันธภาพแห่งสันติกับพระองค์ และเพราะเรากำลังจะได้รับพระพรแห่งแผ่นดินของพระองค์เป็นมรดก ประเด็นหลักนี้สำคัญต่อลูกาอย่างมากจนท่านใช้สรุปพระกิตติคุณของท่าน ลองฟังลูกา 24:52-53 อันเป็นตอนที่ท่านรายงานสิ่งที่สาวกกระทำหลังจากพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์:

เขาทั้งหลาย...

กลับมาที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวง และพวกเขาอยู่ที่พระวิหารเป็นประจำ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า(ลูกา 24:52-53)

เมื่อเราเห็นว่าพระเจ้าเป็นผู้ใด เมื่อเราได้สัมผัสและเห็นว่าพระองค์ทรงประเสริฐ สิ่งนี้จะนำไปสู่ความยินดี ถ้าข้าพเจ้านำดอกไม้มาให้ภรรยาและกล่าวกับเธอว่า “นี่ดอกไม้ที่รัก เพราะผมควรจะเอาดอกไม้มาให้คุณ” นั่นคงไม่ใช่สิ่งที่เธอคาดไว้ แต่จำเป็นต้องกระทำด้วยความยินดีปรีดาเพราะข้าพเจ้าเทิดทูนเธอต่างหาก เช่นนั่นเอง ความยินดีในพระเจ้ากลายเป็นการแสดงออกพื้นฐานของการรู้จักพระเจ้าตามที่พระองค์เป็นจริง ๆ ดังนั้น ความเปรมปรีดี ความยินดีในพระเจ้า สัมผัสแห่งความพึงพอใจในพระองค์ จึงอยู่ในแก่นแท้ของชีวิตคริสเตียน

—ดร. เด เอริก เชนเนส

เมื่อเราเข้าใจคำบรรยายเรื่องความรอดแล้ว เราจะศึกษาประเด็นสำคัญที่สอง นั่นคือ การที่ลูกาเน้นที่พระเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

พระเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด

เราจะพิจารณาพระเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดในสามขั้นตอน นั่นคือ ความรอดเป็นมา (1) โดยฤทธานุภาพของพระเจ้า (2) ตามแผนการของพระเจ้า และ (3) โดยผ่านพระบุตรของพระเจ้า เราจะเริ่มด้วยการที่ความรอดเป็นมาโดยฤทธานุภาพของพระเจ้า

ฤทธานุภาพของพระเจ้า

บ่อยครั้งที่พระกิตติคุณ โดยลูกาสะท้อนแนวคิดจากพันธสัญญาเดิมว่าพระเจ้าคือพระผู้ช่วยให้รอดสำหรับคนของพระองค์ ตัวอย่างหนึ่งก็คือ ประเด็นนี้เป็นใจความหลักของบทต้น ๆ ของพระกิตติคุณลูกา ซึ่งเป็นบทนำสู่เจตนารมณ์ของพระกิตติคุณทั้งเล่ม มารีย์ ยินดีปรีดาเพราะพระเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเธอ ในลูกา 1:47 เศคาริยาห์ร้องเพลงเกี่ยวกับความรอดที่พระเจ้านำมาสู่ท่าน ในลูกา 1:68-79 ให้เราฟังคำพูดของสิเมโอนเมื่อท่านอุ้มพระกุมารเยซู ในลูกา 2:29-30:

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เจ้าชีวิต

ดั่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปอย่างมีความสุขเพราะตา

องข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์”(ลูกา 2:29-30)

สิเมโอนเรียกพระเจ้าว่า “พระผู้เป็นเจ้าองค์เจ้าชีวิต” หรือ “เดสโปทา” (“despota”) ในภาษากรีก อันเป็นการประกาศว่าฤทธานุภาพและอำนาจเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวงเป็นของพระเจ้า และด้วยคำว่า “ความรอดของท่าน” สิเมโอนบ่งบอกว่าพระเจ้ากำลังใช้ฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อนำความรอดมา

และประเด็นหลักเดียวกันนี้ได้อธิบายไปตลอดส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณลูกา เช่น ยอห์นผู้ให้บัพติศมาประกาศถึงความรอดที่มาจากพระเจ้าในบริบทของการที่พระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงแผ่นดินโลกใหม่ด้วยฤทธานุภาพ ในลูกา 3:6 และในลูกา 18:26-27 พระเยซูสอนว่าความรอดนั้นเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ แต่ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า

ลูกาต้องการให้ผู้อ่านของท่านเข้าใจว่าพระเจ้าทรงควบคุมอยู่เหนือทุกสิ่ง ดังนั้นมนุษย์จึงไม่สามารถได้รับความรอดได้ด้วยกำลัง สติปัญญา ความมุ่งมั่น หรือทรัพย์สินของตนเอง ความรอดนั้นเป็นของพระเจ้า เป็นพระราชกิจของพระองค์และกระทำให้สำเร็จได้ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระเจ้าเท่านั้นมีอำนาจที่จะปลดปล่อยมนุษย์จากการพิพากษาของพระองค์ พระเจ้าเท่านั้นมีฤทธานุภาพที่จะเปลี่ยนแปลงมนุษย์จากภายใน พระเจ้าเท่านั้นมีพลังอำนาจที่จำเป็นในการนำแผ่นดินของพระองค์มาสถาปนาบนโลก และพระเจ้าเท่านั้นสามารถประทานพระพรแห่งแผ่นดินของพระองค์ให้เป็นรางวัลแก่คนของพระองค์

นอกจากนั้นย่ำว่าความรอดเป็นผลมาจากฤทธานุภาพของพระเจ้าลูกายังสอนว่าความรอดเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าด้วย

แผนการของพระเจ้า

ตัวอย่างเช่น เมื่อพระเยซูเริ่มปฏิบัติพันธกิจต่อสาธารณชนในลูกา 4 พระองค์ทรงอ่านจากหนังสืออิสยาห์ 61:1-2 และพระองค์ทำให้ฝูงชนประหลาดใจโดยอ้างว่าพระองค์กำลังทำให้คำพยากรณ์สำเร็จเป็นจริง ณ เวลานั้นและ ณ ที่นั้น และตลอดส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณของท่าน ลูกาเผยต่อไปว่าความรอดคือแผนการของพระเจ้า โดยแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ในชีวิตของพระเยซูทำให้พระสัญญาของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง ให้เราฟังถ้อยคำของพระเยซู เมื่อพันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์ใกล้สิ้นสุด ในลูกา 24:44:

พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “นี่คือสิ่งที่เรอบอกไว้เมื่อยังอยู่กับท่านทั้งหลาย
คือทุกสิ่งต้องสำเร็จตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับเราในหนังสือบัญญัติของโมเสส หนังสือผู้เผยพระวจนะ
และในหนังสือสตุคี”(ลูกา 24:44)

พันธสัญญาเดิมที่เต็มพุดถึงความรอดที่พระเจ้าจะกระทำให้สำเร็จ โดยผ่านพระเยซู ความรอดนั้นเป็นแผนการของพระเจ้า
เสมอมา เพื่อช่วยคนของพระองค์ให้รอดด้วยวิธีนี้

อีกวิธีหนึ่งที่ลูกาใช้เพื่อแสดงให้เห็นว่าความรอดทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จคือการชี้ให้เห็นเสมอว่าสิ่งต่าง ๆ ที่พระเยซู
กระทำเป็นสิ่งจำเป็น เนื่องจากพระเจ้าได้บัญญัติว่าจำเป็นหรือแม้กระทั่งกำหนดให้เกิดขึ้น เพื่อเป็นตัวอย่าง ให้เราฟังว่าพระเยซูบรรยายถึง
การทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ว่าอย่างไร ในลูกา 9:22:

“บุตรมนุษย์ต้องทนทุกข์หลายประการ
ถูกบรณาผู้เอาใส่และพวกหัวหน้าปุโรหิตกับธรรมาจารย์ปฏิเสธ พระองค์จะต้องถูกประหาร
และในวันที่สามจะทรงมีชีวิตรückเป็นขึ้นมาใหม่”(ลูกา 9:22)

ให้เราสังเกตว่า เมื่อพระเยซูอธิบายถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น พระองค์ใช้คำว่า “ต้อง” ซึ่งใช้แปลคำว่า “dei” ในภาษากรีก อันมี
ความหมายว่า “จำเป็น” เหตุใดจึงจำเป็น? เพราะพระเจ้าบัญญัติว่าสิ่งนี้ต้องเกิดขึ้น ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระเยซูเป็นส่วนหนึ่งของแผนการ
ดั้งเดิมของพระเจ้าเพื่อช่วยคนของพระองค์ให้รอด

ประเด็นที่สามที่เราจะกล่าวถึงซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าคือพระเจ้าผู้ช่วยหรือคชของเราคือ ความรอดนั้นมาถึงมนุษย์ผ่านทาง
พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

พระบุตรของพระเจ้า

พระกิตติคุณของลูกาเขียนขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า บางครั้ง สถานภาพพระบุตรก็ระบุตัวตนของ
พระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้บังเกิดเป็นมนุษย์ ตามที่ทูตสวรรค์ประกาศการบังเกิดของพระองค์ในลูกา 1:32-35 ในโอกาสอื่น ๆ สถานภาพนี้
เน้นพระราชอำนาจของพระองค์ ซึ่งเราเห็นได้เมื่อพระองค์รับบัพติศมาในลูกา 3:22 ในข้อนี้ พระเจ้าตรัสจากสวรรค์เพื่อรับรองพระเยซู อีก
เหตุการณ์หนึ่งได้แก่การจำแลงพระกายในลูกา 9:35 เมื่อพระเจ้าบัญชาให้มนุษย์ฟังพระบุตรของพระองค์ และมีอีกหลายโอกาสที่พระกิตติ
คุณลูกากล่าวถึงบทบาทของพระองค์ในฐานะกษัตริย์พระเมสสิยาห์ ผู้รับมอบแผ่นดินของพระเจ้า เช่นระหว่างอาหารเย็นมื้อสุดท้ายในลูกา
22:29

แต่การกล่าวถึงพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าในเหตุการณ์เหล่านี้มีอย่างน้อยหนึ่งประการที่เหมือนกัน นั่นคือ ทั้งหมด
บ่งบอกว่าพระเยซูคือพระองค์ผู้เป็น และโดยผ่านทางพระองค์ พระเจ้ากระทำให้ความรอดสำเร็จ พระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้าที่ถูกส่ง
ลงมาในโลกนี้เพื่อช่วยคนของพระองค์ให้รอดพ้นจากการถูกปรับโทษ โดยการสิ้นพระชนม์แทนพวกเขาและโดยการนำแผ่นดินของพระ
เจ้ามาสู่โลกนี้

บางครั้งคริสเตียนก็เข้าใจผิดคิดว่าพระบิดาเป็นพระเจ้าที่ทรงพิโรธและเกลียดชังเรา และพระเยซูก็คือพระบุตรผู้กบฏของ
พระองค์ที่เสด็จมาเพื่อชดเชยให้เรา แต่ไม่มีสิ่งใดที่อยู่นอกเหนือความจริงไปได้ พระเยซูเสด็จมาช่วยเราให้รอดเพราะพระบิดาทรงส่ง
พระองค์มา ใช่ พระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราจริง ๆ และพระองค์ได้ช่วยเราให้รอดจริง ๆ จากการพิพากษาของพระบิดา แต่สำคัญ
อย่างยิ่งที่จะเข้าใจว่าความรอดที่พระองค์นำมาใช้นั้นเริ่มต้นที่พระบิดา ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูเพียงแต่กระทำตามพระบัญชา
ของพระบิดา พระองค์ใช้ฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จ และด้วยวิธีนี้เอง พันธกิจช่วยให้รอดของพระเยซูคือ
ข้อพิสูจน์ว่าพระเจ้าพระบิดาก็คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดสูงสุดของเรานั่นเอง

เราได้ศึกษาเกี่ยวกับคำบรรยายของลูกาเรื่องความรอดและพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราแล้วต่อไปเราจะศึกษาประเด็นสำคัญที่สามในพระกิตติคุณของลูกา นั่นคือ ความหลากหลายของผู้คนที่ได้รับความรอด

ผู้คนที่ได้รับความรอด

ในช่วงเวลาของพระเยซู คงไม่มีใครแปลกใจเลยถ้าพระองค์จะได้ประทานความรอดแก่คนเหล่านั้นที่ทรงเกียรติหรือมีอำนาจในสังคม คงไม่มีใครสงสัยว่าเหตุใดพระองค์จะช่วยคนเหล่านั้นที่ปฏิบัติตามตัวหนังสือในธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัด และคงไม่มีใครประหลาดใจถ้าพระองค์จะกล่าวโทษคนที่ถูกสังคมชาวอิวรีง์กักอยู่แล้ว ผู้คนที่ดูเหมือนว่าพระเจ้าละเว้นไม่ช่วยพร เนื่องจากความบกพร่องบางประการในส่วนของเขา แต่พระเยซูมิได้กระทำสิ่งเหล่านี้เลย และหนึ่งในประเด็นเน้นหลักของพระกิตติคุณลูกาก็คือ เพื่อให้ความสนใจกับคนที่พระเยซูได้ช่วยให้รอด รวมทั้งเกียรติยศและสถานภาพอันน่าแปลกใจที่พระองค์ประทานแก่พวกเขา

หนึ่งในความโดดเด่นหลายประการเกี่ยวกับการบรรยายของลูกาก็คือ ท่านให้ความสนใจกับคนที่เล็กน้อยที่สุด คนที่อยู่หลังสุด และคนที่หลงหาย และจริง ๆ แล้ว หนึ่งในประเด็นสำคัญของท่านก็คือประเด็นเรื่องการกลับเป็นตรงกันข้าม คนที่เล็กน้อยที่สุด คนที่อยู่หลังสุด และคนที่หลงหาย จะกลายเป็น คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คนที่อยู่หน้าสุด และคนที่ถูกค้นพบ ในแผ่นดินของพระเจ้า ลูกาให้ความสนใจอย่างแท้จริงกับแง่มุมด้านจริยธรรมของพระกิตติคุณ ท่านสนใจในสิ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู ซึ่งจะถูกมองว่าน่ายกย่องหรือมีคุณธรรม และด้วยเหตุนี้ หนึ่งในสิ่งที่เราเห็นได้อย่างแน่นอนทั้งในหนังสือลูกาและกิจการ ก็คือความห่วงใยต่อคนยากจน ต่อสตรี ต่อผู้เจ็บป่วย และต่อผู้สูงอายุไม่มีข้อสงสัยเลยว่าประเด็นนี้ถูกเน้นย้ำในลูกาและกิจการมากกว่าพระกิตติคุณเล่มใด ๆ ข้าพเจ้าหมายถึงว่า เรื่องเหล่านี้ถูกเน้นย้ำมากจนถึงกับว่า เมื่อเราศึกษาคำสอนของพระเยซูเรื่องผู้เป็นสุข แทนที่เราจะเห็นข้อความว่า “คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณ ก็เป็นสุข” ตามที่เราเห็นในมัทธิว เรากลับเห็นเพียง “ท่านทั้งหลายที่ยากจน ก็เป็นสุข” ในพระกิตติคุณลูกา และนี่คือความห่วงใยอย่างแท้จริงของลูกา ลูกาห่วงใยเรื่องนี้ เนื่องจากท่านเชื่อว่า พระเยซูมิได้เน้นการทรงไถ่มาเพียงอย่างเดียว แต่นำความยุติธรรมมาด้วยการแก้ไขความผิดพลาดของสังคมและการล้มลงของมนุษยชาติ ถูกกระทำโดยพระเยซู และลูกาก็ต้องการเน้นย้ำอย่างแท้จริงว่าพระเยซูคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก ถ้าจะว่าไป พระองค์ก็คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดสำหรับทุกคน เปรียบไปแล้ว ก็เหมือน “ชื่อของครบ จบที่เดียว” ในพระเยซู ไม่ว่าคุณจะเป็นหนึ่งในคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด หรือมีสถานภาพสูงสุด หรือมีการศึกษาดี หรือเป็นที่รู้จักมากที่สุด ในสังคม หรือเป็นคนเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางคนเล็กน้อยที่สุดก็ตาม พระเยซูมาเพื่อทุกคน และแน่นอน ลูกาต้องการเน้นในประเด็นนั้น

—ดร. เบ็น วิทเธอริงตัน

เพื่อวัตถุประสงค์ของบทเรียนนี้ เราจะจำกัดขอบเขตการศึกษาไว้ที่คนสี่ประเภทที่เป็นที่น่าแปลกใจว่าลูกามักจะให้ความสนใจ โดยเริ่มต้นที่คนต่างชาติ (คนที่ไม่ใช่ชาวยิว)

พันธสัญญาเดิมกล่าวถึงคนต่างชาติว่า ในบั้นปลายแล้ว พวกเขาจะถูกนำเข้ามาสู่แผ่นดินของพระเจ้าจะได้รับความรอดและพระพร แต่ชาวยิวในอิสราเอลสมัยนั้นมักดูถูกคนต่างชาติว่าเป็นคนที่ถูกแยกออก โดยไม่มีสิทธิ์ได้รับพระพรหลัก ๆ ของแผ่นดินของพระเจ้า

กว่าจะถึงเวลาที่ลูกาเขียนพระกิตติคุณของท่าน คริสตจักรทั่วโลกก็ประกอบด้วยคนต่างชาติที่กลับใจ

ใหม่เป็นส่วนมาก ตลอดประวัติศาสตร์ พระเจ้าได้สำแดงเจตนาของพระองค์อย่างชัดเจนที่จะอวยพระพรแก่คนต่างชาตินานหลายรูปแบบที่น่าทึ่ง และตามที่เราได้เห็นก่อนหน้านี้ในบทเรียนนี้ หนึ่งในเหตุผลที่ลูกาเขียนพระกิตติคุณก็คือ เพื่อให้ความมั่นใจแก่ชาวต่างชาติว่าพวกเขาเลือกไม่ผิดที่มาเป็นคริสเตียน ดังนั้น ตลอดพระกิตติคุณของท่าน ลูกาจึงให้ความสนใจกับสถานที่ต่าง ๆ ที่ความรอดได้ถูกเผยแพร่ออกไปถึงคนต่างชาติ อันทำให้ความหวังและอุดมคติของพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง

ตัวอย่างเช่น ในลูกา 2:10-14 ทูตสวรรค์ได้ประกาศว่าความชื่นชมยินดีเรื่องข่าวประเสริฐจะเป็นของ “คนทั้งหลาย” และ “มนุษย์ทั้งหลาย” แทนที่จะกล่าวว่ามีสิทธิ์ของคัมภีร์ของอิสราเอลได้ประสูติแล้วเพื่อช่วยชาวยิวให้รอด แต่ทูตสวรรค์กล่าวถึงในลักษณะที่เป็นสากลมากกว่า และในลูกา 2:32 ลิเมโอนประกาศว่าพระกุมารเยซูจะเป็น “ความสว่างที่ส่องแก่คนต่างชาติ” นอกจากนี้ ในขณะที่พระกิตติคุณทั้งสี่หีบขกยอสาห์ 40 เพื่อกล่าวถึงยอห์นผู้ให้บัพติศมา มีลูกาเพียงคนเดียว ใน 3:6 ที่ขยายความข้อพระคัมภีร์โดยรวมคำว่า “มนุษย์ทั้งหลายจะได้รับความรอดของพระเจ้า” เข้าไปด้วย

ลูกายังให้ข้อสังเกตด้วยว่าชาวสะมาเรีย ซึ่งชาวยิวถือว่าเป็นศัตรู ก็สามารถได้รับความรอดเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ในลูกา 17:11-19 พระเยซูรักษาคนโรคเรื้อรัง 10 คน แต่คนโรคเรื้อรังคนเดียวที่กลับมาขอบพระคุณพระองค์เป็นชาวสะมาเรีย และลูกาเป็นเพียงคนเดียวที่บันทึกคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี ซึ่งพบในบทที่ 10:30-37 และชาวสะมาเรียผู้นี้เป็นตัวอย่างของการรักเพื่อนบ้าน

นอกจากนี้ ลูกายังบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่คนต่างชาติสำแดงออกถึงความเชื่อที่แท้จริงในพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด เช่น ในลูกา 7:9 พระเยซูกล่าวถึงนายร้อยชาวโรมันว่า:

“เราบอกท่านว่าเราไม่เคยพบความเชื่อที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ แม้แต่ในอิสราเอล” (ลูกา 7:9)

และก่อนหน้านี้ในบทเรียนนี้ เราก็ได้เห็นแล้วว่า ลูกาสืบย้อนลำดับวงศ์ของพระเยซูจนกลับไปถึงอาดัม อันเป็นการบอกโดยนัยว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อช่วยมนุษย์ทั้งปวงที่สืบเชื้อสายจากอาดัมให้รอด ซึ่งรวมถึงทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

คนกลุ่มที่สองที่ยังความประหลาดใจแก่เราเพราะได้รับความรอด ตามที่ปรากฏในพระกิตติคุณลูกา ได้แก่คนบาป ณ จุดนี้ ในมุมมองสำคัญประการหนึ่งก็คือ มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป แต่ในช่วงเวลาของพระเยซู มีบางคนที่มีความบาปใหญ่หลวงและเป็นที่ยอมรับแก่สาธารณชน จนคนเหล่านี้ถูกสังคมนับถือปฏิบัติ เช่นหญิงผิดประเวณีในลูกา 7:36-50 และสักเกียสคนเก็บภาษีในลูกา 19:1-9 คนเก็บภาษีถือว่าเป็นคนบาป เนื่องจากพวกเขาหาเงินกับการขูดรีดเพื่อนร่วมชาติโดยการเก็บภาษีในอัตราสูงลิ่ว ซึ่งไม่ใช่ค่าธรรมเนียมที่รัฐบาลเรียกเก็บ แต่พระเยซูก็เสด็จมาช่วยแม้กระทั่งพวกเขา พระองค์เต็มใจที่จะประทานความรอดแก่ใครก็ตามที่สำนึกผิดและมีความเชื่อเพื่อศึกษาเป็นตัวอย่าง ให้เราฟังเรื่องนี้ จากลูกา 5:29-32:

แล้วเขาก็จัดงานเลี้ยงใหญ่ถวายพระเยซูที่บ้านของเขา มีคนเก็บภาษีกลุ่มใหญ่และคนอื่นๆ มาร่วมรับประทานอาหารกับพวกเขา ฝ่ายพวกฟาริสีกับธรรมาจารย์ของพวกเขามันดิเคียนกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมท่านจึงกินและดื่มกับคนเก็บภาษีและ ‘คนบาป’?” พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “คนสุขภาพดีไม่ต้องการหมอ แต่คนป่วยต้องการ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจใหม่” (ลูกา 5:29-32)

คนกลุ่มที่สามที่สร้างความประหลาดใจแก่เราเพราะได้รับความรอด ตามที่บันทึกในพระกิตติคุณของลูกา

กาได้แก่สตรี ในสังคม

เมดิเตอร์เรเนียนตะวันออกสมัยโบราณ ในช่วงเวลาที่พระเยซูคริสต์มีชีวิตอยู่นั้น สตรีไม่มีสิทธิมากนัก ในสังคม และไม่ได้ถูกมองว่ามีคุณค่ามากนักด้วย แต่ลูกาเน้นความสนใจไปที่วิธีที่พระเยซูใช้เพื่อนำความรอดมาถึง สตรีเหล่านั้น ในลูกา 8:41-53 พระเยซูรักษาลูกสาวของไยริสและสตรีที่เป็นโรคโลหิตตกมา 12 ปี พระองค์ยังแสดงความเมตตาอย่างใหญ่หลวงต่อหญิงหม้าย ผู้ซึ่งขาดที่พึ่งและสิ้นหวังอย่างแท้จริงในสังคมปิตาธิปไตยโบราณ ลูกา 7:11-17 และ 18:1-8 เผยให้เห็นความห่วงใยและความใส่ใจที่พระเยซูมีต่อคนที่ลำบากยากแค้นที่สุดเหล่านี้

เทคนิคการสอนที่น่าทึ่งที่สุดอย่างหนึ่งที่ลูกาใช้เพื่อนำความรอดที่ประทานแก่สตรีได้แก่การแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสตรีที่ถ่อมใจกับผู้นำศาสนาชายที่จองหอง ตัวอย่างเช่น ในลูกา 13:14-15 พระเยซูเรียก นายธรรมศาลาว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด ในขณะที่ในข้อถัดมาพระองค์เรียกสตรีผู้พิการว่า “ลูกของอับราฮัม” เราเห็น การแสดงความแตกต่างในลักษณะนี้อีกในลูกา 7:37:50 โดยในข้อนี้ พระเยซูยอมรับการยกย่องเทิดทูน โดยหญิงผู้ พิศศึลธรรม และในขณะที่เดียวกันพระองค์ก็กล่าวโทษซีโมน ฟาริสีผู้โอ้อวด

และสุดยอดตัวอย่างที่แสดงความหมายของการรักพระเจ้าได้แก่เรื่องราวที่ลูกาถ่ายทอดเกี่ยวกับมารีย์ สหายของพระเยซู ในลูกา 10:27 พระเยซูสอนว่าพระบัญญัติยิ่งใหญ่ที่สุดสองข้อได้แก่การรักพระเจ้าและการรัก เพื่อนบ้าน จากนั้น ในข้อ 38-42 มารีย์แสดงเป็นตัวอย่างว่าควรรักพระเจ้าอย่างไร นั่นคือ โดยเฉพาะการฟังคำสอน ของพระองค์ด้วยความเชื่อฟัง ไม่ใช่ไปใคร ไม่ใช่ขอเห็น และแน่นอนไม่ใช่ผู้นำชาวยิว แต่เป็นแค่สตรีคนหนึ่ง เท่านั้นที่เป็นแบบอย่างของการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเคร่งครัด

สุดท้าย คนกลุ่มที่สี่ที่ได้รับความรอดอย่างน่าแปลกใจในพระกิตติคุณของลูกาได้แก่คนยากจน ลูกา เริ่มต้นพระกิตติคุณของท่านโดยการชี้ให้เห็นว่าครอบครัวของมารีย์และโยเซฟนั้นยากจน เรารู้เรื่องนี้เนื่องจากในลูกา 2:24 ของถวายเป็นที่พึ่งผู้นำมาถวายที่พระวิหารนั้น เป็นของถวายของคนจน ตามที่กำหนดในเลวีนิติ 12:8

ลูกายังแสดงให้เห็นในหลายตอนว่าพระเยซูทรงโปรดปรานคนยากจน เช่นคำอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่ในลูกา 12:13-21 และเรื่องราวเกี่ยวกับเศรษฐีและลาซารัสในลูกา 16:19-31 ลองฟังอีกครั้งหนึ่งจากลูกา 4:18 เมื่อพระ เยซูอ่านพระวจนะอิสยาห์ 61:1:

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้าเพราะพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประ กาศข่าวดีแก่ผู้ยากไร้”(ลูกา 4:18)

ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเพียงคนเดียวที่รายงานเหตุการณ์นี้ และท่านผนวกเหตุการณ์นี้ในฐานะต้นแบบพันธกิจ ทั้งสิ้นของพระเยซู ประเด็นของท่านก็คือ ส่วนหนึ่งของการนำแผ่นดินของพระเจ้ามา ก็คือการประกาศข่าว ประเสริฐเรื่องความรอดแก่ผู้ยากไร้ ลูกากระมัดระวังอย่างยิ่งที่จะนำเสนอประเด็นที่ว่าพระเจ้าแห่งสากลจักรวาล ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อช่วยแม้กระทั่งคนเหล่านั้นที่สังคมรังเกียจให้รอด คนต่างชาติ คนบาป สตรี และคน ยากจนนั้นแทบจะไม่มีสิทธิ์มีเสียงในสังคมชาวยิว และไม่มีใครคาดหวังว่าพวกเขาจะได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุด แห่งแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก แต่พระเยซูปฏิเสธระบบค่านิยมนี้ พระองค์ยอมรับอย่างเต็มที่และประทาน พระพรอันไม่มีที่สิ้นสุดแก่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

ในบรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณ ลูกาเน้นที่กลุ่มชายขอบในสังคมปาเลสไตน์ในยุคนั้นโดยเฉพาะ เราได้ เห็นลูกานำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ชายและเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงคู่กันเป็นประจำ เรายังได้เห็นท่านใส่ใจ เป็นพิเศษกับชาวสะมาเรีย ใส่ใจเป็นพิเศษกับคนยากจน และถ้าจะยกตัวอย่าง เราได้เห็นคำอุปมาที่เป็นเอกลักษณ์ของพระกิตติคุณลูกา ซึ่งพบในพระกิตติคุณของลูกาเท่านั้น คือคำอุปมาเรื่องลาซารัสและ เศรษฐีโง่ และเราก็ได้เห็นอีกคำอุปมาหนึ่งซึ่งพบได้เฉพาะในลูกาเท่านั้น คือคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี

ดังนั้น เรื่องราวเหล่านี้เกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูจึงเข้ากันได้เป็นอย่างดีกับคำเทศนาอันเป็นระบบแบบแผนของพระองค์ในเมืองนาซาเร็ธ คำเทศนานั้นกล่าวว่า “เราได้เสด็จมาแล้ว วันนี้พระวอนจะสำเร็จแล้ว พระวิญญาณสวมทับเรา เพื่อให้เราประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน และผู้ที่ตกเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกดขี่ข่มเหง” และพระเยซูบอกสาวกของพระองค์ว่า เมื่อพวกเขาจัดงานเลี้ยง พวกเขาควรเชิญคนจนย และคนยากจนเช่นกันด้วยเหตุนี้ พระเยซูกำลังแสดงบางสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง นั่นคือ ความสัมพันธ์ของเราด้วยกัน ซึ่งก็เป็นพระฉายาของพระเจ้าเหมือนกัน เราจะต้องไม่คิดว่าตัวเราเองดีกว่าที่เราควรคิดตามคำสอนของเปาโล แต่เราควรจะเห็นว่าพระเยซู นั่น ด้วยพระคุณของพระองค์ ได้ยื่นพระหัตถ์ออกไปช่วยเหลือทุกภาคส่วนในสังคม พระองค์ทรงเรียกให้สาวกของพระองค์กระทำเช่นเดียวกัน และเราก็คงทำเช่นนั้นด้วย พระเยซูถูกเยาะเย้ยเพราะให้เวลากับหญิงโสเภณีและคนบาป และพระองค์ตอบสนองคำเยาะเย้ยนั้นโดยตรัสว่า “เรามามีใช้เพื่อคนที่คิดว่าตนเองชอบธรรม แต่เพื่อคนบาป” ดังนั้นนี่ไม่ใช่เป็นเพียงภาพสะท้อนของพันธกิจของพระเยซูเพื่อยื่นพระหัตถ์เข้าช่วยเหลือทุกภาคส่วนของประชากรของพระเจ้า ของสังคมของพระองค์ในยุคหนึ่ง แต่มันสื่อความหมายเกี่ยวกับว่าจริง ๆ แล้วเราเป็นใคร และเกี่ยวกับความจำเป็นจริง ๆ ของเราด้วย นั่นคือ เราทุกคนจำเป็นต้องได้รับพระคุณของพระเจ้า เราไม่สามารถคู่ควรกับความโปรดปรานของพระเจ้าด้วยการกระทำของเราเองหรือด้วยสถานภาพของเราในสังคม และด้วยเหตุนี้เราทุกคนจึงเท่าเทียมกันหมดต่อหน้าพระเจ้า และควรจะมีน้ำใจเมตตาต่อกันและกัน และยื่นมือออกไปช่วยเหลือกันและกัน เนื่องจากเราทุกคนต่างมีความจำเป็นคล้ายคลึงกัน

—ดร. เกร็ก เพอร์รี

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้สำรวจพระกิตติคุณของลูกา ด้วยการพิจารณาภูมิหลังในด้านผู้เขียนและผู้อ่านดั้งเดิม รวมทั้งสถานการณ์แวดล้อมของการเขียน เราได้ศึกษาโครงสร้างและเนื้อหา รวมทั้งประเด็นเน้นสำคัญซึ่งมีหัวข้อเรื่องความรอดเป็นศูนย์กลาง หากเรากำเนิงถึงหลักการเหล่านี้ที่อยู่เสมอเมื่อเราอ่านพระกิตติคุณลูกา เราจะเข้าใจได้ดีขึ้นถึงความหมายของท่าน และเราจะพร้อมยิ่งขึ้นที่จะประยุกต์คำสอนนี้เข้ากับชีวิตของเราในคริสตจักรและในโลกนี้

พระกิตติคุณลูกานำเสนอพระเยซูในฐานะพระบุตรผู้ทรงส่งาราศีของพระเจ้า ผู้เสด็จลงมาสู่โลกนี้เพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่เปี่ยมด้วยความรักของโลกนี้ พระองค์เผยแพร่งานข่าวประเสริฐแห่งความรอดของพระเจ้า ไปสู่ทุกคน โดยไม่เลือกเชื้อชาติ ฐานะ หรือสถานภาพ ในช่วงเวลาของท่าน พระกิตติคุณลูกาให้ความมั่นใจแก่คริสเตียนชาวต่างชาติว่าพวกเขาเลือกไม่คิดที่จะติดตามพระเมสสิยาห์ของชาวยิว และนี่ก็เป็นความจริงในทุกยุคทุกสมัย ตั้งแต่ศตวรรษแรก คริสตจักรส่วนใหญ่ประกอบด้วยคนต่างชาติเสมอ และเราก็เลือกไม่คิดเช่นกัน นอกจากนี้ ในฐานะผู้ที่ติดตามพระคริสต์ เรามีความรับผิดชอบที่จะเผยแพร่งานข่าวประเสริฐเดียวกันนั้น อันเป็นเรื่องการกลับใจใหม่และความเชื่อ ไปสู่ทุกคนในโลกนี้ เพราะเรารู้ว่าเราได้รับพระวอนสารหนึ่งเดียวนั้นที่สามารถนำความรอดที่แท้จริงมาสู่เรา

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 4

พระกิตติคุณโดยลูกา

ดร. พิต อัลวินสัน (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้อำนวยการบริหารของ “ฟอรัจ: พันธกิจที่วันครสู่ประชาชน โดยคนที่เป็นภาพสะท้อน” (FORGE: City Wide Ministry to Men with Man in the Mirror) และท่านยังเป็นศิษยาภิบาลผู้ก่อตั้งคริสตจักรเพรสไบทีเรียน วิลโลว์ ครีก ที่เมือง วินเทอร์ สปริงส์ รัฐฟลอริดา อันเป็นคริสตจักรที่ท่านได้รับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลอาวุโสมาเป็นเวลา 26 ปีแล้ว ดร. อัลวินสันจบการศึกษาศาสนศาสตร์ศึกษามหาบัณฑิตจากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ทรินิตี้เพื่อการประกาศ (Trinity Evangelical Divinity School) และจบการศึกษาพันธกิจศาสตรคุณวุฒิปบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) ท่านเป็นศาสตราจารย์ผู้ดีคุณ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป หนึ่งในคณะกรรมการของ “เครือข่ายสำคัญเพื่อพัฒนาชีวิต” (Key Life Network) และเป็นผู้เขียนหนังสือชื่อ “Like Father, Like Son: How Knowing God as Father Changes Men” (“พ่อเป็นอย่างไรลูกก็เป็นอย่างนั้น: การรู้จักพระเจ้าในฐานะพระบิดาเปลี่ยนแปลงมนุษย์ได้อย่างไร?”)

ดร. ริชาร์ด บอดแฮม เป็นนักวิชาการด้านพันธสัญญาใหม่และผู้เขียนหนังสือ และเป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณ ณ มหาวิทยาลัยแห่งเซนต์แอนดรูว์ส ในสกอตแลนด์

ดร. เดวิด บาวเออร์ เป็นคณบดีคณะการตีความพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ และดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์เกียรติยศ “ราล์ฟ วิลโด บีสตัน” ด้านการศึกษาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เชิงอุปนัย ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. ปีเตอร์ โชว เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเพื่อการประกาศของจีนในไต้หวัน (China Evangelical Seminary in Taiwan)

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กโลโด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์ เป็นรองอธิการบดีผู้ก่อตั้งวิทยาเขต ฟลอริดา ดันแนม ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี ในเมือง ออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. เกร็ก เพอร์รี่ เป็นรองประธานด้านโครงการยุทธศาสตร์ ณ องค์กร “ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (อดีตรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่และผู้อำนวยการโครงการ “การริเริ่มพันธกิจในเขตเมือง” ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมคัพเวอแนนด์)

ดร. เดวิด เรเดิลส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ชเชล

ดร. มาร์ค สเตราสส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ชเชล ซาน ดิเอโก

ดร. แฟรงค์ ฮิลแมน เป็นศาสตราจารย์สายเพรสไบทีเรียนด้านศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมบีสัน

ดร. เค เอริค เฮอนเนส เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอด มหาวิทยาลัยบีโอลา และเป็นประธานภาควิชาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์

ดร. ปีเตอร์ วอลด์เกอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมทรินิตี้เพื่อการรับใช้พระเจ้า (อดีตเคย

เป็นอาจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา และรองอาจารย์ใหญ่ร่วม ของวิกิลิฟฟี ฮอลล์ มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด)

ดร. สตีเฟน เวลล์ม เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์คริสเตียน ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบปติสต์

ดร. เบ็น วิทเธริงตัน เป็นศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์แอสบิวรี